

LA UE EN FALLIDA

nº 113 novembre/desembre 2011 - donatiu 2 euros

Editorial pàg 3
Pàgines centrals: pàg 12-14

UE en fallida. Una altra injecció massiva de diners públics a la banca. Mesures UE.
Grècia: la democràcia fa tremolar la UE i els "mercats"

Política: Euskadi fí de la lluita armada pàg 4-6
Sindical: Solidaritat Roca-Maroc pàg 7-8
El negoci de la fam pàg 8-10

Moviments: pàg 11
150.
Salt (Girona): "Mossos" reprimeixen antifeixistes

Internacional: pàg 14-20
Entrevista S. Alba, Model turc per a frenar les revolucions?, Tunísia, Síria, Bahrain, Argentina, Bolívia

Suplement: Eleccions generals 20N

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

Un cuento chino

del director argentí Sebastián Borensztein.

Amb la que està caient i el síndrome post-vacances el millor que podem fer és anar a veure una comèdia.

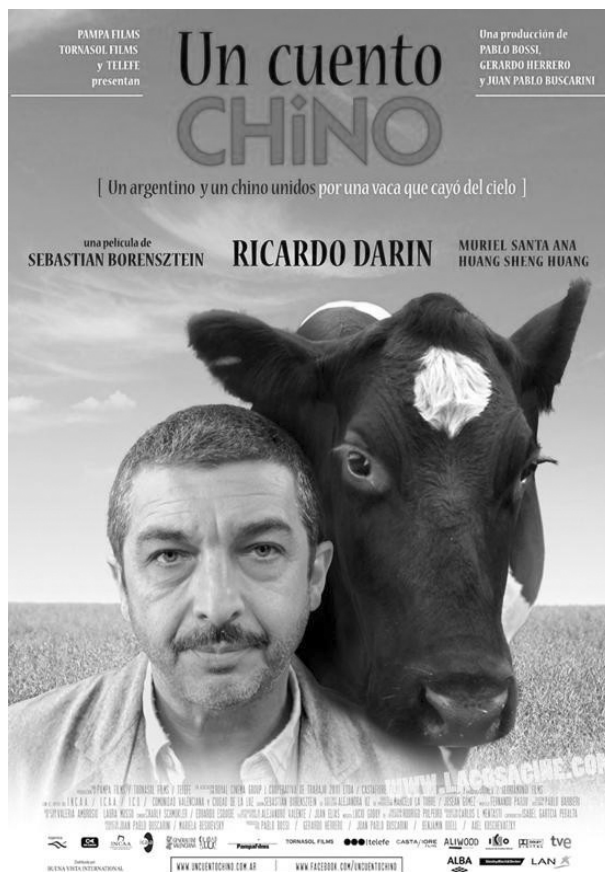
El resum que podem llegir a qualsevol cartellera diu sobre aquest film que Roberto, el protagonista –i magnífic com sempre Ricardo Darín-, va viure un fet traumàtic fa més de vint anys i és per això que viu sol, tancat en ell mateix, tot reduint la seva vida a vendre darrera el mostrador de la seva ferreteria. Però passa un fet insòlit que no li permet seguir aïllat, que l'obliga a prendre posició i a tenir contacte amb els que l'envolten. A tornar a la vida.

Segurament no ens creuríem la història si no la interpretés Darín. Senzillament aconseguix ser un home corrent –molt corrent-, maniàtic, malhumorat, i que s'ha imposat a ell mateix una estricta rutina diària. Fa que sentim per ell un gran afecte, i també certa pena i volem que algú pugui rescatar-lo de la seva solitud.

Roberto col·lecciona retalls de premsa amb notícies que semblen increïbles, però que són certes, i una d'aquestes notícies tindrà conseqüències directes en la seva vida (explicar totes les pistes resta emoció a la visió de la pel·lícula, així que és millor racionar-les): haurà de fer-se càrrec de Jun, un xinès que busca la seva família per l'Argentina. El xoc cultural no serà l'únic motiu que no deixarà dormir Roberto. Les situacions tragicòmiques se succeiran i el riure i la tendresa queden servits.

Els crítics diuen que és un film petit (cal entendre que no el consideren una magna obra d'art), però resulta agradable de visionar perquè les seves parts dolces i les agres estan força equilibrades. Molts fan comparances amb el film «Mejor... imposible» i el personatge maniàtic de Jack Nicholson, però Ricardo Darín no és histriònic, no ho necessita, és contingut. És perfecte.

Sobretot, sobretot, no marxeu fins que no hagin

acabat de sortir els crèdits: hi ha agradable sorpresa informativa al final, perquè la realitat sempre supera a la ficció.

No pagar el deute, nacionalitzar la banca i trencar amb la UE

El treballador/a mira amb preocupació el panorama: la crisi econòmica redobla els efectes. Una segona recessió està molt a la vora i amb les arques públiques espoliades i enfonsades per la primera. L'economia espanyola ja està aturada i no deixa de créixer l'atur. Creix la pobresa, es redueix el consum i comença una nova onada d'EROs.

La patronal s'apunta a demanar més coses: acomiadament més barat, menys costos salarials, la liquidació completa de la negociació col·lectiva, més privatitzacions... se sap fort i que el PP s'apropa, segons les enquestes, a la majoria absoluta el 20 de novembre, i ja anuncia una política de més privatitzacions, retallades i noves reformes laborals.

Les exigències desvergonyides de la banca, mentre segueix apujant-se els sous i jubilacions de luxe, aixeca cada vegada més indignació, són cada vegada més els i les que veuen amb claredat que en aquesta crisi els diners no han deixat de fluir del sector públic a les butxaques dels grans financers.

No n'hi ha prou amb la indignació, s'ha de passar a l'acció sobre uns eixos clars. El primer, no pagar el deute. El PSOE i el PP van votar al Parlament la reforma de la Constitució per assegurar que primer és el pagament del deute a la banca i després els serveis públics. Nosaltres pensem que és just a l'inrevés, primer els serveis públics i les necessitats populars.

Mai com ara ha estat tan clar que un sector que té els tentacles en tots els sectors, en la vida pública i la vida privada d'empreses i famílies com és la banca, no pot estar en mans d'interessos privats que només volen enriquir-se a costa del que sigui. S'ha de nacionalitzar la banca i posar-la sota control social.

Però la indignació deixa lloc a la por de perdre el treball quan es traspassa la porta de la fàbrica. Començar a tenir una victòria contra els EROs, fer retrocedir un pla de retallades en educació o sanitat, pot ser clau per revertir aquesta situació. Cal que la indignació entri a les fàbriques, es transformi en

mobilització i organització. L'entrada de la classe obrera com a tal i amb els seus mètodes tradicionals de lluita serà l'element determinant perquè es pugui començar a revertir l'ofensiva de la patronal i la dreta. Cal crear un moviment exigint a tots els sindicats unitat i vaga general. Grècia acaba de fer la cinquena vaga d'aquest any, però de la mateixa manera que després de Papandreu hi ha, com una pinya, tota la UE, s'ha d'avançar en la unificació d'una resposta unida dels i les treballadores europees contra els plans de l'Europa del capital, per la ruptura amb la UE.

El cessament definitiu de la lluita armada

L'anunci d'ETA de cessament definitiu de la lluita armada es fa en el marc de la Conferència de Pau

encapçalada per Koffi Annan, l'exministre de l'Interior francès i un representant de Toni Blair, moltes personalitats i poques garanties per al futur dels pobles, n'hi ha prou amb recordar l'ONU i el seu paper en el bloqueig de Gaza, la política de suport del Govern francès fins al mateix dia de la caiguda al seu amic Ben Ali, o la foto de les Açores. Però la decisió d'ETA suposa posar fi a una activitat armada que ha donat munició a l'enemic, per la qual cosa saludem el pas. Però que ningú confii en la Conferència de Pau, cap confiança que

Grècia... s'ha d'avançar en la unificació d'una resposta unida dels i les treballadores europees contra els plans de l'Europa del capital, per la ruptura amb la UE.

ara el Govern respondrà amb la llibertat dels i les preses, el PP ja ha anunciat que no n'hi haurà cap. El PP va ser el partit que més rendibilitat va treure a les accions armades d'ETA: només com a víctima seva, Aznar es va passejar a Bilbao en una manifestació amb més de 80.000 bascos/ques. Una cosa impensable en altres circumstàncies. El poble basc aconseguirà la seva autodeterminació i la sortida dels i les preses amb la lluita política i la mobilització. Per una República Basca, per una federació de repúbliques socialistes lliures.

Cal unir les forces de treballadors/es i pobles per trencar amb la Monarquia defensora del capital i presó de pobles.

LI

2 de novembre de 2011

La Conferència Internacional de Donostia.

El 17 d'octubre es reunia la Conferència Internacional de Donostia, impulsada per Lokarri (el que serveix per unir) va comptar amb la participació de l'exsecretari general de l'ONU i premi Nobel de la Pau Kofi Annan. La delegació de la comunitat internacional estava formada també pel president del Sinn Féin Gerry Adams; l'exprimer ministre irlandès Bertie Ahern; l'exministre d'Interior i Defensa francès Pierre Joxe; l'exprimera ministra noruega Gro Harlem Brundtland; i Jonathan Powell, que va ser cap del gabinet de l'exprimer ministre britànic Tony Blair i un dels principals negociadors del procés de pau d'Irlanda del Nord durant 10 anys.

Entre les formacions basques, van assistir-hi representants del PNB (Iñigo Urkullu), del PSE-EE (Jesús Eguiguren i Carlos Totorika), dels partits integrants de la coalició electoral Amaiur -l'esquerra abertzale, EA (Pello Urizar), Alternatiba (Oskar Matute) i Aralar (Rebeka Ubera)-, d'Ezker Anitza (Mikel Llaurena) i d'Ezker Batua. Els màxims dirigents dels sindicats ELA, Adolfo Muñoz; de LAB, Ainhoa Etxaide; i de CCOO, Unai Sordo. Per part d'UGT va acudir-hi el secretari d'Organització, Raúl Arza. La Confederació Basca d'Empresaris Confebask va anunciar que també hi seria. També van ser-hi presents el Partit Socialista Francès; la UMP del president gal, Nicolas Sarkozy; la formació de centre Mòdem i la Confederació Francesa de Treballadors. Entre els absents, els Governos central i basc, el Partit Popular i UPyD. La declaració final de la conferència, a la qual es van adherir Jimy Carter (expresident dels EUA), Tony Blair i George Mitchell, diu així:

1 Fem una crida a ETA a fer una declaració pública de cessament definitiu de l'activitat armada i sol·licitar diàleg amb els Governos d'Espanya i França per tractar exclusivament les conseqüències del conflicte.

2 Si aquesta declaració fos realitzada, instem als governs d'Espanya i França a donar-li la benvinguda i a acceptar iniciar converses per tractar exclusivament les conseqüències del conflicte.

3 Instem que s'adoptin passos profunds per avançar en la reconciliació, reconèixer, compensar i assistir totes les víctimes, reconèixer el dolor causat i ajudar a sanar les ferides personals i socials.

4 En la nostra experiència de resoldre conflictes hi ha sovint altres qüestions que si són tractades poden ajudar a intentar arribar a una pau duradora. Suggestim que els actors no violents i representants polítics es reunixin i discuteixin qüestions polítiques, així com altres de relacionades, amb consulta a la ciutadania, la qual cosa podria contribuir a una nova era sense conflicte. En la nostra experiència, les terceres parts observadores o facilitadores ajuden al diàleg. Aquí el diàleg també podria ser assistit per facilitadors internacionals si ho decidissin les parts involucrades.

5 Estem disposats a organitzar un comitè de seguiment d'aquestes recomanacions.

Declaració de Lluita

"... només la a separar-se

Lluita Internacionalista considera una excel·lent notícia la declaració d'ETA, creiem que no es podia seguir per aquest camí. El que en el franquisme va comptar amb la simpatia del poble basc i de l'Estat espanyol ja fa molt de temps que s'havia girat contra el propi poble basc. Aquí no entrarem a fer balanç de si la decisió ha estat una derrota d'ETA davant les institucions espanyoles, encara que el que és clar és que cada vegada tenia menys suport el mètode terrorista i deixava el camí obert a la reacció per imposar la seva política repressiva contra les organitzacions del MANB i el poble basc. Cada atemptat d'ETA produïa l'efecte contrari al que buscava i allunyava més el dret d'autodeterminació. Des d'aquesta òptica saludem el comunicat d'ETA. Creiem que ETA té dret, així com els i les familiars dels i les preses, de negociar amb l'Estat espanyol la sort dels i les seves preses, i confiem que aviat siguin al carrer. Estem a favor de desenvolupar les mobilitzacions fora d'Euskadi perquè els i les preses tornin a casa. Sabem que un sector molt important de la societat espanyola no ho vol i, encara pitjor, l'essència del règim espanyol hereu del franquisme, tampoc. L'arribada al govern del PP no posarà les coses fàcils. Només seguint amb la lluita, com el poble basc ha fet durant tants anys, els i les preses tornaran al carrer.

Volem aclarir la nostra posició sobre la declaració de l'esquerra abertzale, la de la CUP de Catalunya i el comunicat final de la Conferència de Donostia. Sabem que la situació dels i les preses, exiliades i deportades pesa molt en la situació, sabem igual que l'esquerra abertzale que el camí de la lluita armada ara mateix només comportava passes enrera i aïllament. El que no compartim és que asseient-nos en una taula de negociació amb el règim hereu del franquisme solucionem els

lluita del poble basc li donarà el dret del règim hereu de Franco..."

problemes polítics d'Euskadi com diu la declaració de la Conferència. Aquest règim monàrquic de la Constitució de 1978 que defensen els militars, la patronal, el PSOE, IU, PP, PNB i altres partits com Eusko Alkartasuna o Esquerra Republicana de Catalunya, contra el qual lluitem i al qual hem denunciat igual que vosaltres com el causant dels problemes d'Euskal Herria, no concedirà el dret a l'autodeterminació ni a Euskadi, ni a Catalunya ni a Galícia. L'única manera d'aconseguir-lo serà mitjançant la seva derrota. Ni la patronal basca, ni els signants bascos de la Constitució lluitaran

per la sobirania de les nacionalitats basca, catalana i gallega.

Estem d'acord amb l'esquerra abertzale que s'ha obert un nou procés, però aquesta finestra d'esperança per superar el conflicte basc ha de posar en escena el poble basc amb la seva lluita. Buscar la solidaritat internacional pel dret democràtic a l'autodeterminació sí, però no pas amb Kofi Annan, Jimmy Carter ni Tony Blair, sinó amb els i les treballadores de l'Estat espanyol i el món, com vam fer amb Iniciativa Internacionalista a les eleccions europees, com heu i hem fet amb els i les jornaleres andaluses de

Marinaleda... A Irlanda i Palestina molts i moltes lluitadores han sortit de la presó producte de la lluita i dels acords internacionals. Però no s'ha solucionat cap problema polític, ni de la unitat d'Irlanda, ni del dret a un estat palestí, amb cap dels acords que s'han fet amb l'ONU i amb l'imperialisme anglès. Tony Blair, l'assassí de l'Iraq, no mourà ni un dit per l'alliberament basc.

Deixar en mans dels estats espanyol i francès la resolució política és el mateix que no solucionar cap problema polític. Aquests estats tenen molt clar que la política per al poble basc és que entri,

ETA mou fitxa i declara el final de la lluita armada

Declaració d'ETA. Euskadi Ta Askatasuna, organització socialista revolucionària basca d'alliberament nacional, desitja mitjançant aquesta Declaració donar a conèixer la seva decisió:

ETA considera que la Conferència Internacional celebrada recentment a Euskal Herria és una iniciativa de gran transcendència política. La resolució acordada reuneix els ingredients per a una solució integral del conflicte i compta amb el suport d'amplis sectors de la societat basca i de la comunitat internacional. A Euskal Herria s'està obrint un nou temps polític. Estem davant una oportunitat històrica per donar una solució justa i democràtica al secular conflicte polític. Davant de la violència i la repressió, el diàleg i l'acord han de caracteritzar el nou cicle. El reconeixement d'Euskal Herria i el respecte a la voluntat popular han de prevaler sobre la imposició. Aquest és el desig de la majoria de la ciutadania basca. La lluita de molts anys ha creat aquesta oportunitat. No ha estat un camí fàcil. La cruesa de la lluita s'ha endut moltes companyes i companys per sempre. Altres estan sofrint la presó o l'exili. Per ells i elles el nostre reconeixement i l'homenatge més sentit.

Des d'ara, el camí tampoc serà fàcil. Davant la imposició que encara perdura, cada pas, cada assoliment, serà fruit de l'esforç i de la lluita de la ciutadania basca. Al llarg d'aquests anys Euskal Herria ha acumulat l'experiència i força necessària per afrontar aquest camí i té també la determinació per fer-ho. És temps de mirar al futur amb esperança. És temps també d'actuar amb responsabilitat i valentia. Per tot això,

ETA ha decidit el cessament definitiu de la seva activitat armada. ETA fa una crida als governs d'Espanya i França per obrir un procés de diàleg directe que tingui per objectiu la resolució de les conseqüències del conflicte i, així, la superació de la confrontació armada. ETA amb aquesta declaració històrica mostra el seu compromís clar, ferm i definitiu. ETA, finalment, fa una crida a la societat basca perquè s'impliqui en aquest procés de solucions fins a construir un escenari de pau i llibertat.

d'una vegada i per sempre, en el cèrcol de la Constitució de 1978 que nega el dret d'autodeterminació. Que d'una vegada i per sempre esperin solucions «democràtiques» de les Corts -per no solucionar res com des de fa més de 30 anys-, i que deixin de confiar en la lluita com fins ara ha fet l'esquerra abertzale. El que de debò vol l'Estat espanyol és acabar amb el que li ha provocat el major mal de cap de tota la transició: la lluita contra aquest règim

antidemocràtic per gran part del poble basc del qual l'esquerra abertzale ha estat la seva abanderada política. L'Estat espanyol i l'Estat francès no faran ni un pas pels drets del poble basc

o català a decidir el seu futur. El cessament de la lluita armada d'ETA no obre el camí a la independència d'Euskadi, pot obrir els forrellats de les presons, acostar els i les preses, però només la

lluita del poble basc li donarà el dret a separar-se del règim hereu de Franco. En aquesta lluita estarem amb vosaltres.

Declaració de l'esquerra abertzale i la CUP de Catalunya

L'esquerra abertzale davant la conferència de Donosti saluda el resultat final i afirma que s'ha obert «una gran finestra d'esperança per assentar les bases cap a la superació definitiva i estable del conflicte polític», fruit «d'una suma d'esforços individuals i col·lectius, nacionals i internacionals», i ha subratllat que s'ha presentat davant la Conferència «assumint les seves responsabilitats històriques i polítiques en un clar exercici de voluntat política».

L'esquerra abertzale ha reiterat el seu compromís amb les vies exclusivament polítiques i democràtiques per «assentar les bases mínimes d'un procés de pau, de reparació de les conseqüències del contenciós i del restabliment de la normalització política i la convivència social», al mateix temps que ha insistit que la seva vocació serà «contribuir perquè aquesta esperança es converteixi en realitat». «El seu compromís amb els instruments democràtics de diàleg i negociació per, des del respecte a totes les opcions polítiques, arribar a un acord «inclusiu» que reconegui «el caràcter nacional d'Euskal Herria i el seu dret d'autodeterminació, assumint la voluntat democràtica de la seva ciutadania» i també amb els «principis d'un procés democràtic que restitueixin i respectin els drets individuals i col·lectius del poble basc».

Davant el cessament definitiu de l'activitat armada d'ETA, la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) ha declarat que l'anunci de cessament de l'activitat armada d'ETA pot obrir les portes a un procés d'independència i en aquest sentit creu que el primer que han de fer els estats és reconèixer el dret a decidir del poble basc ja que si no pot decidir el seu futur no quedarà resolt el conflicte.

La candidatura independentista assenyala que el comunicat és «un pas més que s'inscriu en el procés iniciat els darrers anys per l'esquerra abertzale» però subratlla que «deixa en mans dels estats espanyol i francès la responsabilitat de fer les passes següents per a la resolució del conflicte polític». La CUP creu que s'ha de posar fi a «la política d'il·legalitzacions contra l'esquerra abertzale.»

Defensem el dret a lluitar per condicions de treball dignes.
Campanya de solidaritat.

Contra els acomiadaments i la repressió sindical a *Roca-Marroc*

El mes de maig passat la secció sindical de CGT a Roca Sanitaris va rebre una crida de solidaritat i ajuda d'un grup de treballadors de la fàbrica de Roca Sanitaris a Settlat (el Marroc). Aquest grup de treballadors s'havia organitzat en un sindicat i ja comptaven amb més de 300 afiliats a la fàbrica. Demanaven ajuda perquè Roca no els volia reconèixer com a secció sindical, prohibint-los el dret a convocar eleccions sindicals i formar un comitè d'empresa. Des de CGT-Roca de Gavà es va fer fa mesos una campanya de denúncia amb enviaments massius de mails i faxes a la direcció de la Corporació Roca, i a ambaixades i autoritats tant de l'Estat espanyol com del marroquí. L'efecte va ser immediat i l'empresa va accedir a reunir-se amb els companys al Marroc. Els darrers dies l'empresa està en procés d'acomiadar dos companys que s'han fet notar en l'organització del sindicat al Marroc. Des de CGT-Roca de Gavà s'ha llançat altra campanya de solidaritat contra els acomiadaments i la repressió sindical, i s'ha realitzat, fins ara, una concentració davant la direcció de l'empresa a Barcelona, coincidint amb la jornada de vaga dels treballadors al Marroc.

El 24 de juny vam viatjar dos companys de CGT-Roca a l'assemblea de constitució del sindicat, per establir un acord de col·laboració i conèixer més de prop la situació, convidats pels companys del Marroc. El Govern els va reconèixer com a Secció Sindical, malgrat que l'empresa Roca no ho va fer. El viatge va ser molt enriquidor com a experiència en solidaritat i col·laboració entre dues

cultures no tan diferents i amb un mateix objectiu de classe treballadora. En aquests dies de reunions i assemblees, els companys i treballadors ens van explicar situacions com les que us resumeixo a continuació:

- Els acomiadaments es produeixen sense preavis ni indemnització, tot i que la llei del Marroc així ho reconeix; també solen parar parany a treballadors per argumentar un acomiadament objectiu, com van fer amb un membre de la Secció Sindical.

-En el cas que el treballador que entra en el següent torn no hi assisteixi, obliguen el treballador del primer torn a treballar 8 hores més i a seguir l'endemà el seu torn habitual després de treballar 16h seguides; si el treballador s'hi nega,

traslladat al dispensari en un carretó de càrrega i, davant la gravetat de la seva situació, dut a l'hospital, on el van deixar sense acompanyament. L'hospital li va donar d'alta el mateix dia, enviant-lo a casa, on va morir. L'empresa no es fa càrrec de res i no reconeix cap responsabilitat.

-Si un treballador s'indisposa l'aparten a un racó de la fàbrica, en un carro de traslladar vàters, perquè li passi i sense cap assistència mèdica (ens en van ensenyar fotos).

-Dies abans de la nostra visita un dels companys que ha encapçalat l'organització d'un sindicat a Roca-Marroc va patir una agressió per part de dos individus desconeguts que el van amenaçar perquè cessés la seva activitat sindical a la fàbrica.

A la tornada el primer que vam fer

la sanció o l'acomiadament són el següent pas per part de l'empresa.

-És el metge de l'empresa qui decideix els dies de baixa, que en la majoria dels casos són cap, i se sanciona faltar a la feina com a falta molt greu o amb l'acomiadament.

-Fa aproximadament 5 mesos va morir un company que com que se sentia molt malalt a la feina va ser

com a CGT-Roca Gavà va ser demanar per escrit, amb justificació de recepció, i amb exposició de motius, una reunió amb el Sr. Xavier Aguilera, cap de Recursos Humans de tota la corporació Roca a nivell internacional; i una altra al comitè d'empresa de Roca-Gavà i a les seccions sindicals que el componen (CCOO, UGT i nosaltres, CGT). Però la resposta per part de CCOO i UGT

va ser «que no era necessari» i no va haver-hi cap resposta per part del cap de recursos humans. Ja ens esperàvem l'actitud de l'empresa, però no entenem la passivitat de CCOO i UGT davant un tema tan greu, amb companys treballadors que lluiten per millorar les seves condicions laborals.

Davant aquesta actitud de totes les parts, CGT-Roca vam aprofitar la reunió d'informe econòmic anual de Roca-Gavà, que va tenir lloc el 12 de setembre, en la qual estaven tots presents, per denunciar la situació d'explotació, assetjament, repressió i persecució sindical contra els treballadors de Roca-Marroc. En el torn de paraula vaig exposar tota la situació i els casos d'explotació i repressió que pateixen al Marroc. La resposta del Sr. Xavier Aguilera va ser, després de quinze segons de silenci i cara de pòquer, «que ells respectaven les lleis d'aquells països on s'instal·len», a la qual cosa vaig dir que això, almenys en el cas del Marroc, no estava essent així, i em va contestar amb «aquest no és lloc on exposar aquest tema». Davant aquesta resposta per part de la direcció, CGT-Roca entenem que són totalment conscients i responsables de la greu situació que viuen els companys a Roca-Marroc, i mantenim la incredulitat davant el silenci dels 12 delegats de CCOO i UGT que van assistir a la mateixa reunió. Amb la resposta de l'empresa familiar Roca no estem gens sorpresos, perquè aquests mètodes i actitud amb els seus treballadors quan decideixen organitzar-se no són nous, i a Gavà en tenim sobrada experiència. Moltes vegades hem sentit de familiars, veïns i amics extreballadors de Roca, les condicions en què treballaven i com en les lluites sicaris de l'extrema dreta i l'estat amb la Guàrdia Civil apallissaven, reprimien i amenaçaven els treballadors que participaven en les vagues de Roca dels anys 70 -és aconsellable consultar el llibre «La Vaga de la Roca 76-77»). Els companys de Roca-Marroc estan actualment en un context polític i social molt similar al dels nostres pares i avis als 70, i volen fer valer els mínims drets sindicals i laborals que actualment tenen per seguir millorant i és Roca, una empresa de la UE, la que els nega amb els seus mètodes

tradicionals.

Aquest mes d'octubre des de CGT-Roca, juntament amb CGT-Internacional, hem començat la campanya a tots els nivells per denunciar la greu situació que a dia d'avui continua a Roca-Marroc. Hem començat amb l'enviament de mails i faxes a l'empresa, ambaixades i ministeris, i continuarem amb reunions i manifestacions en institucions, consolats, ministeris i fàbriques.

Segons informen els companys marroquins, actualment l'empresa ha accedit a reunir-se amb ells, però tant ells com nosaltres sabem que Roca utilitza aquestes reunions per dilatar en el temps la situació i desgastar els companys i la campanya que estem fent, per això que lluny de baixar la intensitat de la campanya de mails i faxes, ha d'intensificar-se i coincidir amb les mobilitzacions que planegen els companys.

Sabem la importància de la participació i recolzament en aquestes campanyes internacionals, que deixen en la consciència dels treballadors involucrats en la lluita una idea bàsica, però molt oblidada i conscientment amagada, i que és que independentment de la cultura i fronteres que ens separin, som una única classe, la classe treballadora que comparteix tant condicions com objectius.

Gregorio García Latorre, membre de CGT-Roca a Gavà

**Emails per enviar el text de repulsa:
Direcciones de email para enviar
texto de apoyo:**

courrier@pm.gov.ma ;
infosan@roca.net ;
export_dir@roca.net ;
hamza.abdelilla@ma.roca.net ;
expo.casablanca@ma.roca.net ;
bouali.abdelkrim@ma.roca.net ;
emb.rabat@maec.es ;
cog.rabat@maec.es ;
cog.casablanca@maec.es ;
cog.nador@maec.es

Números de fax:

A l'atenció del Sr. Xavier Aguilera, cap de RRHH de tot el Grup Roca. FAX 934052773

Al Director General Enrique Egea a Roca-Marroc. FAX 00212523405942, i al seu mail enrique.egea@dt.roca.net Delegació de treball marroquina a Settat FAX. 00212523403494.

Mes informació sobre la campanya (web de CGT):

<http://www.cgt.org.es/spip.php?article2222>

Increment dels preus

El neg

Els darrers anys el preu dels aliments ha experimentat una pujada contínua que els «experts» intenten justificar de molt diverses maneres segons el moment i sempre buscant causes externes als sistemes financers i especulatius. Ens parlen de la sequera, del canvi climàtic, de descens en les collites d'un dels principals països productors, dels conflictes armats, etc...

Aquesta situació incrementa encara més les desigualtats entre els sectors de població que segueixen disposant de recursos per poder accedir-hi -tot i que el percentatge dels seus ingressos que han de destinar a l'alimentació repercuteixi en les seves economies- i els que pateixen fam crònica.

Les fonts oficials ens ofereixen xifres com aquestes: 1.500 milions de persones tenen sobrepès al món i 925 milions pateixen fam crònica. Dit d'una altra manera, un 15% de la població mundial es fica al llit amb fam i el 27% de la població nord-americana és obesa. Una realitat que molts mitjans de comunicació corroboren amb imatges com aquestes.

Imatges acompanyades d'informació i campanyes de solidaritat que busquen que la ciutadania corrent dels països més desenvolupats ens sentim culpables de la situació que viuen els i les nostres companyes de lluita en molts països d'Àfrica, Amèrica Llatina, ...

A més en aquests moments la situació de crisi econòmica que travessa les economies més desenvolupades, amb un increment molt important d'atur, acompanyada d'un increment constant del preu del cistell de la compra, fa que les desigualtats per accedir a una bona alimentació es donin cada dia més a casa nostra.

oci de la fam

Parlar d'una bona alimentació no és sinònim de menjar molt i, com a conseqüència, sofrir diferents graus d'obesitat, hem de tenir present que un percentatge important d'obesos als Estats Units es produeixen entre la població amb menys recursos econòmics. Pot semblar una contradicció però passa perquè els aliments més econòmics són els més rics en greixos animals i hidrats de carboni, productes manufacturats de baix contingut en proteïnes i rics en greixos, i sobretot pobres en verdures i fruita perquè com que són més escassos tenen un preu massa elevat.

L'alimentació és la funció bàsica per a la supervivència de qualsevol persona. Davant d'això la gent del carrer es pregunta quina és la veritable raó que ens duu a aquesta situació d'encariment i desigualtat. I com és que les autoritats a nivell mundial permeten que passi. Per què no és possible un millor repartiment dels aliments bàsics i el control del seu preu?

Poques vegades surt a la llum informació sobre com funciona realment el sector financer i industrial que regula i controla tot el sector agroalimentari i que és el responsable de fixar els preus dels aliments tant en origen com en destinació. I encara menys hi ha una

denúncia clara i forta dirigida als veritables culpables d'aquesta situació.

En aquest article no es pretén fer una anàlisi profunda sinó només enumerar algunes de les causes que són responsables de la situació que travessa el sector agroalimentari, del qual nosaltres som l'últim graó: els consumidors.

Els aliments, de necessitat bàsica a mercaderia.

Aquest canvi, important per la repercussió que ha tingut, té l'origen en la regla general imposada per l'OMC (Organització Mundial del Comerç) que a partir de 1994 va transformar els aliments en meres mercaderies i no pas en una necessitat bàsica per a tothom. Hem d'emmarcar aquest canvi en una política econòmica neoliberal que imposa que els preus de totes les mercaderies (i serveis) han de ser regulada pels mercats, per la suposada llei de l'oferta i la demanda. Aquest nou marc normatiu deixa la via lliure a l'entrada de les grans empreses transnacionals i, amb elles, a l'especulació.

La creació de grans empreses que controlen tot el procés agroalimentari

En les últimes dècades tot el sector agroalimentari ha experimentat un gran canvi amb l'aparició i consolidació de les grans multinacionals que exerceixen un control oligopòlic.

Encara que relacionades entre si i amb interessos compartits, per poder entendre millor el seu paper en tot el procés podem englobar-les en quatre sectors: les que s'han convertit en grans productors amb l'adquisició de grans extensions de terreny per al cultiu, les que controlen la fabricació de les noves llavors i tots els compostos necessaris per al seu creixement, les grans companyies transformadores i les companyies que controlen la comercialització.

Des del més petit productor/a de qualsevol part del planeta fins als i les consumidores estem sotmeses als dictàmens d'aquestes grans

corporacions. Perquè són elles i els seus interessos qui marca els preus que paguen als i les productors i els preus de mercat final que hem de pagar els i les consumidores.

El control de la producció

Aquestes corporacions adquireixen grans extensions de terra en països pobres. Terres que es destinen al monocultiu per a l'exportació de fruites o de cereals. La repercussió és doble, les terres que adquireixen són les més fèrtils, que permetien la subsistència de la seva població, que ara se'n veu privada i a més obligada a abandonar-les i a desplaçar-se a zones de gran dificultat per al cultiu i de molt baixa productivitat o a emigrar a les grans ciutats. En totes dues situacions tenim un increment de població que veu com necessita uns recursos econòmics per poder accedir a uns aliments que abans podia conrear, alhora que ha desaparegut la seva capacitat d'adquirir-los.

Hi ha zones que el control sobre la producció es desenvolupa de manera indirecta amb acords amb els governs que els obliguen a destinar la producció agrícola a un determinat monocultiu (cacau, cafè, cotó) el preu del qual ve regulat pel «mercat de futurs», i es veuen obligats a importar els aliments de primera necessitat. Cada vegada més el preu de compra que marca el «mercat de futurs» està per sota o molt ajustat al cost de producció.

El control de les llavors

En les darreres dècades tota la investigació sobre l'augment de la producció d'aliments es basa en l'obtenció de noves llavors transgèniques o híbrides registrades com a propietat privada d'aquestes companyies. La seva característica més importants és la incapacitat d'autoreproducció, cosa que obliga els camperols a comprar cada any altre cop les llavors i tots els elements necessaris perquè es desenvolupin. Això crea una dependència total ja que no és possible, com es feia abans, guardar una part de la collita per a nova sembra. Aquest control per part de

les grans corporacions, com les famoses Monsanto o Novartis, arriba a través d'acords amb els estats, de manera que si algun agricultor intenta utilitzar llavors autòctones i tradicionals pot ser dut a judici i haver de pagar a les grans corporacions. La principal conseqüència és un increment important en els costos de producció que ha d'assumir l'agricultor/a.

Les grans corporacions de producció d'aliments manufacturats

En el sector de la producció d'aliments manufacturats també hi ha hagut una enorme concentració en poques grans empreses. Una realitat que en moltes ocasions sembla amagada a la nostra vista, perquè que si anem a un supermercat aparentment tenim al nostre abast una gran varietat de marques, cosa que ens podria fer pensar que darrere d'elles tenim una veritable competència entre moltes empreses. Però si ens aturem a comprovar quina gran multinacional és realment la que ho produeix ens trobem que moltes marques pertanyen a una mateixa empresa. Elles són les que fixen els preus i fins i tot de vegades donen la «imatge» de competir pels preus quan alguna de les seves marques fa una oferta respecte una altra.

Control en la comercialització i en el preu de mercat

Quatre companyies controlen la comercialització de la majoria dels aliments en el món. Tres d'aquestes companyies controlen aproximadament el 90 per cent del comerç mundial de gra. El 50% de la producció mundial de cereals es

destina a l'alimentació humana, mentre que el 50% restant s'utilitza per a l'alimentació animal i per produir agrocombustibles. La producció agrícola d'agrocombustibles té els preus basats en el petroli i, degut a l'elevat preu de l'etanol, pugen tots els productes agrícoles.

Els marquen les regles del joc entre productors/es i consumidors/es.

Els primers veuen com el preu de la producció disminueix fins a arribar a ser menor que el propi cost de producció, perquè els preus no es fixen segons el cost de producció sinó a partir dels possibles preus de mercat i dels beneficis que es puguin obtenir. Aquesta situació ofega les i els camperols i petits productors que estan obligats a vendre la producció a aquestes companyies, els pocs beneficis que obtenen en moltes ocasions no els permeten sobreviure i es veuen obligats/des a abandonar les seves petites explotacions i engrossir la borsa de treballadors/es a l'atur en les grans ciutats.

A la Unió Europea la PAC subvenciona els i les productores, però el que podria semblar una manera d'ajudar-les i consolidar un sector primari és en realitat una injecció de milers de milions a les grans companyies comercialitzadores i als intermediaris, perquè poden estrènyer més els productors/es amb preus més baixos.

En l'altre extrem de la cadena ens trobem els i les consumidores. El preu que paguem pels aliments no manté una relació directa amb el de producció. Són les grans empreses i els «mercats» qui els marca. L'afany d'obtenir cada vegada majors beneficis fa que la diferència entre el preu que paga al productor/a i el que cobra al consumidor/a de vegades es multipliqui per més de 10. Aquesta situació arriba al màxim en els productes frescos de temporada que el productor no pot guardar; l'empresa

intermediària ho sap i rebenta els preus. Hom pot preguntar-se com és, per exemple, que a la botiga del nostre barri hem de pagar el meló a gairebé un euro al quilo i a qui l'ha conreat l'intermediari li paga a 10 cèntims, tot i que és qui suporta tots els costos de la producció. O per què s'ha de destruir una part de la producció per «mantenir els preus» i no es destinen aquests aliments als sectors de població que tenen grans dificultats per poder menjar.

Especulació alimentària. Aliments per invertir

Julian Orman, de la World Development Movement, una organització que entre altres coses lluita contra l'especulació alimentària, explica que fa 10 anys l'especulació amb les matèries primeres alimentàries era un terreny exclusiu d'operadors i productors. Una dada significativa, des de fa cinc anys les inversions en productes alimentaris s'han disparat de forma alarmant, passant de 35.000 milions de dòlars a 300.000 mil milions.

L'escalada dels preus de l'or i de la plata, com a refugi de capitals, sorprèn perquè presenta rendibilitats del 30% i del 160% el darrer any. Però l'interès dels inversors per les matèries primeres s'està obrint cap a altres camps. Revaloracions en cereals bàsics en l'alimentació de bona part de la població mundial com la del blat, del 56% en 12 mesos, i per sobre del 100% en el blat de moro, el cafè i el cotó comencen a cridar l'atenció dels inversors.

Segons ETF Securities, una entitat emissora d'ETF (fons cotitzats) de matèries primeres i divises, els productes referenciats al sector agrícola van experimentar a nivell mundial el major creixement en actius sota gestió, un increment del 42% durant el primer trimestre d'aquest any, els de ramaderia van ser els segons amb un augment del 35%, seguits dels productes diversificats, els materials industrials i finalment els metalls preciosos amb un increment de només el 2%.

Una altra xifra que prova la inclinació del mercat a favor dels actius agrícoles és el fet que els fluxos nets van ser de 987 milions de dòlars per a aquests davant de 805 milions de dòlars en els metalls preciosos.

Manifestacions del 15 d'Octubre

A més de 80 ciutats hi va haver manifestacions multitudinàries, 50.000 a Madrid, 400.000 a Barcelona, 50.000 a Sevilla, aquesta va ser la tònica a l'Estat espanyol, un seriós toc d'atenció a les direccions burocràtiques de CCOO i UGT que ja no només elles tenen poder de convocatòria. La crisi econòmica està canviant la situació a l'Estat espanyol, els crits de "en diuen democràcia i no ho és", "que no ens representen" i "la crisi que la paguin els capitalistes" són l'ample sentiment de la societat. Per primera vegada s'hi van veure seguicis d'organitzacions polítiques i això és un avanç. Cap sectarisme, tothom que vingui a lluitar benvingut sigui, es digui 15M, IU o com es digui. Ara és

el moment d'exigir a tothom que es convoqui la vaga general, exigir-ho a CCOO, UGT el 15M i

la resta de sindicats i organitzacions.

Pepe Díaz

Els mossos reprimeixen antifeixistes a Salt

Si en el número anterior de LI parlàvem de l'èxit de la manifestació antifeixista de Salt del 27 d'agost passat, ara hem de denunciar com els mossos d'en Puig amenacen amb multes de fins a 30.000 euros dues companyes -conegudes activistes dels moviments socials i una d'elles militant de Lluita Internacionalista- com a suposades «organitzadores» de la manifestació. Davant d'això ha està a punt de començar una campanya -de la qual us adjuntem el comunicat- per recollir adhesions. Als propers plens dels ajuntaments de Salt i Girona hi haurà concentracions i moció de suport.

Comunicat

El dia 27 d'agost d'enguany una manifestació amb el lema: «Aturem el feixisme. Salt diu no al racisme», va recórrer els carrers de Salt i Girona. Va ser una manifestació festiva i combativa que responia a

l'intent de Josep Anglada d'escampar odi racista amb el missatge que no ens deixarem dividir pel nostre origen, els papers ni el color de pell. Segons la premsa la regidora de la PxC a Salt va denunciar als mossos d'esquadra la nostra manifestació. Dies després els mossos van obrir un expedient contra dues persones -conegudes activistes dels moviments socials- com a suposades organitzadores de la manifestació, i ens amenacen amb multes de fins a 30.000 euros perquè la convocatòria no havia estat formalment comunicada al Departament d'Interior.

Davant d'això volem reafirmar-nos en un dret tan bàsic com és el de manifestar-nos amb llibertat.

I encara més en el cas de la mani de Salt, en què vam fer visible un Salt que treballa per la convivència i combat els que escampen l'odi i la divisió.

Afirmem que la manifestació de Salt provenia d'una convocatòria col·lectiva i que, per tant, no es pot

atribuir a dues persones ser-ne les organitzadores. Denunciem que els mossos d'esquadra han pres dues companyes com a caps de turc sense ni tan sols identificar-les, perquè, una vegada més han utilitzant els seus fitxers polítics d'activistes de les organitzacions i els moviments socials.

Denunciem també que això forma part d'una estratègia de repressió sistemàtica de la policia per coaccionar-nos utilitzant l'estratègia de la por. Però no se'n sortiran: ni les seves multes ni les seves porres ens impediran manifestar-nos contra el feixisme i el racisme.

Per tot això engegarem una campanya per exigir el nostre dret a manifestar-nos i que es retiri l'expedient sancionador contra les nostres companyes.

Campanya pel dret a manifestar-nos

UE, rescats i euro

Una altra injecció massiva de capitals públics a la banca

A l'estiu es van tornar a sentir les veus que anuncien una nova recessió. Les xifres de juliol constataren que les economies d'Alemanya i França, els motors de la UE, es paraven després d'uns quants trimestres de creixement. El problema del pagament del deute públic obligava a un segon pla de «rescat» de Grècia i les diferències en el sostre de l'endeutament als EUA van fer qüestionar la posició del deute nord-americà en els mercats. Durant dues setmanes del mes d'agost passat es van retirar dels mercats borsaris 7,3 bilions de dòlars, molt a prop dels 11 bilions que es van retirar després de la fallida de Lehman Brothers. La recessió està molt a la vora.

Mesures de la UE, 27 octubre

1.- Intervenció continuada de Grècia a canvi d'un rescat per valor d'uns 100.000 milions d'euros. Segons els analistes aquesta quantitat és insuficient i l'estat hel·lè necessitarà entre 220.000 i 450.000 milions, per poder garantir la sostenibilitat del seu deute públic.

2.- Reconèixer que Grècia no pot tornar el seu deute públic, amb una quitació del 50% (uns 100.000 milions d'euros). La UE oferiria una recompensa de 31.000 milions a la banca per avaluar l'altre 50%.

3.- Obligar la banca a augmentar els seus nivells de capital del 5% al 9% abans de juliol de 2012. Això exigiria 106.000 milions d'euros més per recapitalitzar el sistema bancari europeu (uns 26.000 milions per a la banca espanyola, encapçalada per **BBVA, Santander, CaixaBank, Bankia i Popular**). Els que no hi arribin no podran repartir dividendes ni bons entre els directius.

4.- Ampliar el Fons Europeu d'Estabilitat Financera fins al bilió d'euros, amb la finalitat de: a) avaluar les emissions de bons sobirans de les economies que tenen dificultats; b) recapitalitzar la banca, en cas que els inversors privats no aportin finançament i/o els governs no puguin assumir les necessitats de capital del seu sistema financer; i c) intervenir en els mercats secundaris per estabilitzar les primes de risc dels països el deute dels quals estigui sotmès a atacs especulatius.

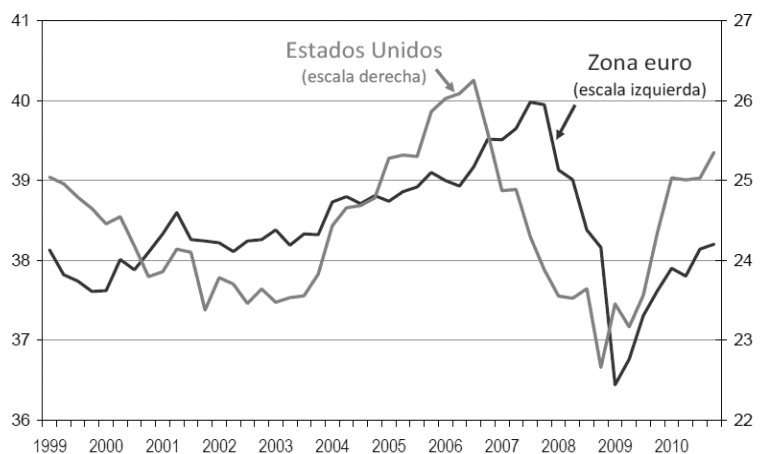
Després d'aquesta amenaça de crisi global, el problema del deute públic a Europa ha tornat a centrar l'atenció. Durão Barroso va declarar que els bancs han rebut en aquests tres anys de crisi 4,6 bilions d'euros de diners públics. Pagar aquesta enorme factura ha enfonsat els estats en un deute impossible i els governs s'han llançat a terribles retallades en salaris, pensions, sanitat, educació i serveis socials. Retallades que al seu torn alimenten l'espiral de contracció de la demanda. Aquest transvasament inèdit de diners públics a mans privades, al costat de l'augment de l'explotació laboral, explica que malgrat el deteriorament de l'economia real i de l'ascens de l'atur, els beneficis empresarials i els índexs borsaris s'hagin recuperat.

Que Grècia no podia tornar el deute era una evidència, però les disputes entre Alemanya i França amb el BCE va dur a guanyar temps per retardar la fallida de bancs i decidir quina part li tocava pagar a cadascú. El BCE s'havia resistit a una quitació del deute perquè podia desencadenar pretensions similars

a Irlanda o Portugal, i la banca no podia resistir pèrdues acumulades. Per frenar l'especulació amb el deute, des de fa més d'un any, el BCE se salta els seus propis estatuts que no permeten comprar deute d'estats membres i ha estat comprant deute dels tres estats «rescatats» -Grècia, Irlanda i Portugal- i d'Itàlia i l'Estat espanyol. Aquesta política ha provocat notables dimissions. Primer va ser Axel Weber, ex president del Bundesbank (Banc Central d'Alemanya), fa uns mesos, i fa unes setmanes el seguia l'economista en cap del BCE, el també alemany Jürgen Starke.

El beneficio en Europa y en los Estados Unidos

En % del valor añadido. Fuente: Eurostat, Bureau of Economic Analysis.
(NB. Los niveles no son comparables por las diferencias de definición y de campo)

iva de ca

Amb la crisi del deute públic en realitat són l'euro i els grans bancs europeus qui se situa a la vora del col·lapse. Els plans de rescat van directament a pagar el deute i en conseqüència a les arques dels grans creditors, la banca. I, quan els estats encara no saben com obligar els seus treballadors/es a pagar el deute, la banca en demana més. Els tests d'estrès no convencen ningú de la solvència bancària. Un exemple, Daxia, el banc que va fer fallida i es troba intervingut pels governs belga i francès, els va superar amb bona nota al juliol. La fallida de Daxia anunciava fallides de grans bancs. Els acords del juliol entre Merkel i Sarkozy per al segon pla de «rescat» grec ja estaven obsolets a principis de setembre i el BCE pressiona perquè es procedeixi a una nova injecció massiva de capitals públics a la banca.

Els acords del 27 d'octubre

El 27 d'octubre un cimera dona llum verda a una nova i gran injecció de diners públics a la banca (vegeu el requadre adjunt). A Grècia hi van 100.000 milions que tot just serviran per pagar la part més urgent de la devolució del deute a bancs alemanys i francesos i evitar la fallida del país. A imatge de l'Amèrica Llatina dels anys 90, els inspectors de la UE i l'FMI faran un seguiment sobre el terreny de les passes que faci un govern grec que actuarà en llibertat vigilada pels comissaris polítics d'aquestes institucions. Per compensar la pèrdua del 50% del deute grec hi ha una altra compensació de diners públics en forma d'aval per a la resta del deute.

Un altre paquet està esperant si els bancs el necessiten per afrontar l'augment de reserves que se'ls exigeix. Com que probablement no podran, seran fons públics qui ho faci. Com a efecte col·lateral, l'elevació de les exigències de liquiditat de la banca provocarà una altra contracció del crèdit, un nou element per empènyer la recessió. La suma de diners que es posa a disposició de la banca de forma directa o indirecta és d'un bilió d'euros. Per aconseguir aquests diners es crea un organisme perquè els capti en el mercat diners, però si això no és viable -com és més que previsible- tornaran a ser les arques públiques les que seguiran augmentant el seu dèficit, que intentaran que paguem novament els treballadors/es.

La solució és política

Però, i fins i tot amb totes aquestes mesures, algú creu que sortiran de la crisi? El cicle de la crisi avança inexorable. La crisi de sobreproducció del

Referèndum a Grècia sobre pla de rescat

La democràcia fa tremolar la UE i els «mercats»

De manera inesperada Papandreu va anunciar la celebració d'un referèndum perquè els i les grecues decideixin sobre si acceptar o no el pla de rescat dissenyat per la UE i l'FMI. L'efecte és immediat: s'enfonsen les borses i plouen crítiques des dels governs de tota Europa, 6 diputats del propi PASOK exigeixen la dimissió de Papandreu i tots -amb més o menys dissimulació- es pregunten indignats: com és possible que es permeti als i les grecues decidir sobre el seu futur en un tema tan important com aquest?

El referèndum no està convocat, no té data, ni tan sols és segur que arribi a fer-se, el mateix Papandreu va posar el seu cap a la disposició del partit que té majoria al Parlament per a fer-lo caure en una moció de confiança. Però el simple anunci d'aquesta possibilitat ha desfermat el pànic entre els «mercats», a la UE i l'FMI... i si l'efecte es contagia i els pobles d'Irlanda, Portugal, de l'Estat espanyol i Itàlia també demanen decidir? Aquest dia el capitalisme i les seves institucions governamentals i transnacionals tindran els dies comptats. Aquest és el pànic que ha desfermat l'anunci del referèndum.

La reacció de Papandreu és el resultat de més d'una desena de vagues generals, 5 aquest any, de centenars de manifestacions massives, l'última en la segona jornada de vaga que es va cobrar la vida d'un sindicalista de la construcció. El Govern, que aquell dia aprovava un nou gran paquet de retallades, havia fracassat en tots els intents de dividir i enfrontar treballadors i treballadores entre elles. El bloc Papandreu + troica semblava una roca, se sentien veus sobre si les vagues ja no servien per res, però a poc a poc la mobilització ha anat debilitant el bloc fins a introduir-hi fissures.

Papandreu pot caure, però no és tan fàcil desactivar la promesa de referèndum. Segur que voldrà presentar-lo com un xantatge: o amb l'euro i les mesures d'austeritat, rebaixes salarials, acomiadaments, privatitzacions i el pagament del deute, o la fallida, el caos i l'enfonsament del país. Però la realitat és que l'euro, les mesures d'austeritat, les rebaixes salarials, els acomiadaments, les privatitzacions i el pagament del deute **són** la fallida, el caos i l'enfonsament del país. Això es pot constatar i quantificar.

Així doncs trencar amb aquesta política és la possibilitat de sortir del caos i la destrucció. Per això no s'ha d'abandonar la mobilització contra el Govern, perquè retiri el recent gran paquet, i preparar el rebuig al «pla de rescat» de la troica amb la construcció d'una sortida amb una alternativa lògica: **1.-** No pagar el deute, cada setmana surten 1.000 milions en aquest concepte que calen per mantenir els serveis socials bàsics i començar a crear ocupació pública. **2.-** Nacionalització de la banca i dels sectors vitals de l'economia, per posar-los sota control dels treballadors/es. **3.-** Pla d'inversions públic amb salaris dignes; **4.-** Repartiment del treball entre els braços disponibles. **5.-** Garantia per a pensions i salaris. I la necessària conformació d'un gran front d'organitzacions polítiques i sindicals al voltant de la ruptura amb els plans de la UE i l'FMI.

2/11/11

sistema capitalista es va intentar postergar amb un creixement creditici i especulatiu impossible de sostenir. Quan van començar els problemes de devolució de crèdits i es va produir la crisi financera els estats van abocar enormes sumes per mantenir la banca. Això provoca l'endeutament dels estats. Els estats apliquen duríssims plans de retallada de la despesa i d'atac als treballadors/es, amb els seus salaris directes i indirectes (serveis públics). I la crisi de sobreproducció que es realimenta altre cop amb una caiguda profunda de la capacitat de consum. Una nova i més dura recessió amenaça tot el sistema i realimenta el cicle de la crisi.

La sortida no és un tema econòmic, sinó polític. Fins quan s'ha de seguir destruint per salvar el sistema capitalista? Quant cediran els i les treballadores abans de posar en qüestió el sistema amb la mobilització? L'última gran depressió dels anys 30 va acabar quan totes les economies imperialistes van girar a una economia de guerra ja sense importar els dèficits, perquè del que es tractava era de preparar-se per al xoc militar devastador de la II Guerra Mundial. Les dificultats dels mercats es resoldrien amb les armes, la destrucció va arribar a extrems no concebibles en guerres anteriors. Tot el desenvolupament de les forces productives posades al servei de la destrucció i la mort. 60 milions de morts, una Europa completament destruïda i, aleshores sí, es va engegar de nou la maquinària capitalista.

En els informes econòmics d'octubre de l'OCDE ja s'apunten els riscos d'explosions socials, posant Grècia en primer lloc. I, efectivament, tot i dur més d'una desena de vagues generals, la combativitat i la massivitat de les mobilitzacions gregues segueixen el seu curs. Darrera de Papandreu hi ha els governs de la UE, sense fissures, el BCE, l'FMI... però, i darrera de la lluita dels treballadors/es grecs? Trencar l'aïllament de la lluita a Grècia és la tasca del moviment obrer a Europa. I per això és urgent establir una coordinació de l'esquerra política i sindical en suport a la lluita grega.

El deute espanyol

Tot i que Sarkozy va treure l'Estat espanyol de la llista negra i que ara la pressió es concentra a Itàlia, la situació espanyola no ha deixat d'empitjorar. El Banc d'Espanya presentava a l'octubre l'informe sobre deute a l'Estat espanyol i el 30 de juny batia un rècord històric, superant els 3 bilions d'euros, un 291'1% del PIB. En altres recents estudis el deute total arribava al 355% del PIB, passant a ser la quarta deutora mundial si ho comparem amb el seu PIB.

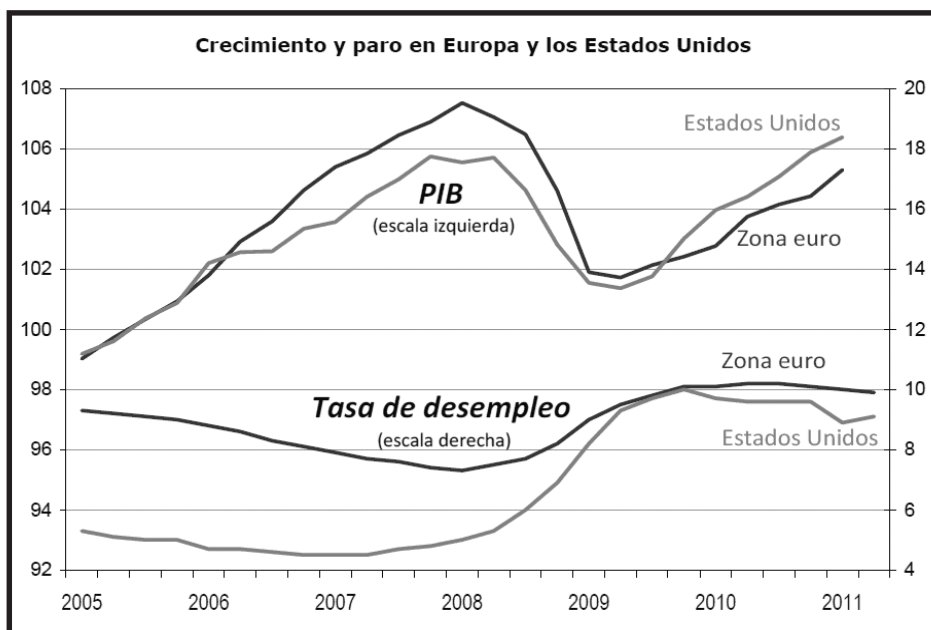
D'aquesta quantitat de deute total, un 20% -segons el Banc d'Espanya- és deute extern, el que suposa que hi ha 615.469 milions de raons perquè la UE segueixi amb interès l'evolució de l'economia espanyola. En aquest mateix capítol del deute extern, l'informe McKinsey d'agost del 2011 assigna a l'Estat espanyol el segon lloc en el rànquing absolut i eleva la xifra del Banc d'Espanya a 1,2 bilions de dòlars, o el 91% del seu PIB, amb els EUA com a principal deutor extern del món, amb 3,1 bilions de dòlars de deute extern, o el 21% sobre el seu PIB.

L'altre element significatiu és que tant les famílies, com les empreses i les administracions, han augmentat l'endeutament tot i la crisi. El salt en percentatges el tenen diversos sectors, l'administració deu el 64'23% del PIB, les famílies el 86'5%, les empreses (inclosos els bancs) un 140'3%. Així doncs el principal perill del deute és en les empreses i la banca. Una part important de l'increment del deute públic han estat els 89.000 milions d'euros de diners públics a la banca privada, que poden arribar fins els 146.700 milions que ha compromès com a màxim el Ministeri d'Economia davant les autoritats de Brussel·les.

«Només el bon comportament de les nostres exportacions de béns, amb un creixement del 20% anual i del turisme van evitar que Espanya entrés en recessió», recalca José Carlos Díez, economista cap d'Intermoney.

Un Govern lliurat a la banca. Les recents operacions del Govern amb el pla de sanejament per a la privatització de les caixes tenen per objectiu lliurar aquest suculent pastís a la banca.

Gràfics procedents de: "Una crisis sin fondo". Michel Husson

Entrevista a Santiago Alba Rico

«Ningú amb un mínim d'ètica revolucionària pot donar suport a Gaddafi o Baixar»

Santiago Alba Rico és un assagista marxista establert a Tunísia des de fa 13 anys. Entre els seus darrers llibres cal destacar *Capitalisme i nihilisme* (Akal, 2009) i, juntament amb J. D. Fierro, *Tunísia, la revolució* (Traficants de somnis, 2011). A més de compartir moltes de les seves reflexions sobre les revolucions al nord d'Àfrica i l'Orient Mitjà, ens ha brindat un gran suport per conèixer i compartir experiències amb sectors de l'esquerra tunisiana.

LI.- Com queda la revolució tunisiana després de les eleccions?

SA.- El resultat electoral no deixa de ser interessant. Fa deu mesos hi havia una dictadura recolzada per Occident, entre altres raons per la violència que aquest règim exercia contra Ennahda, el partit que ha guanyat les eleccions. Al mateix temps em produeix tristesa que tot apunta a un resultat molt baix de l'esquerra radical, fruit de la falta d'unitat amb què ha arribat a les eleccions. El fracàs del Front 14 de gener, que es va fundar immediatament després de les jornades revolucionàries, ha dut cadascú a presentar-se pel seu compte. Ara hi haurà tres blocs a l'Assemblea Constituent: un de dominat per Ennahda i pel Congrés per la República; un bloc de centre liberal de l'esquerra laica i pro occidental; i aquesta esquerra radical. A això s'ha d'afegir la sorprenent aparició de la llista encapçalada per un milionari resident a Londres i darrere del qual probablement hi ha antics elements del vell règim, que s'han dissolt per tot l'arc polític i que també hi tindran una presència, no decisiva però notable.

LI.- Com definiries Ennahda des d'un punt de vista de classe i de projecte polític?

SA.- És un projecte populista, que treballa en els mitjans més populars, recolzat en un teixit social basat en la duríssima repressió que el règim de Ben Ali va exercir sobre aquest moviment, en els molts presoners polítics i en les

seves famílies. Des d'un punt de vista econòmic és una temptativa de moralitzar el capitalisme, cosa que sabem que és impossible. Jo diria que és un projecte populista, que respectarà els interessos de les potències occidentals, alhora que intentarà corregir el greu problema de corrupció que hi havia al país. Però socialment i política no es pot dir que tingui res de progressista i ni tan sols de sobiranista. Encara que això no fa impossible que pugui resultar incòmode, a l'espera que es forgin aliances de mútua confiança, que governi la força la repressió de la qual per part del règim de Ben Ali havia justificat el suport d'occident a la dictadura.

LI.- Quin creus que és el projecte de l'imperialisme nordamericà o francès per a Tunísia?

SA.- Dins del bloc imperialista hi ha noves forces, com Turquia o Qatar. En aquest bloc hi haurà diferències, però en aquest cas han hagut d'acceptar que per via democràtica governi un islamisme que fins ara ha estat reprimat. Les regles del joc han canviat i l'imperialisme haurà de negociar amb forces amb les quals fins ara no només no comptava sinó que a més s'hi oposava amb una estratègia que era molt funcional pels seus interessos. Ara ja no podem parlar d'un sol imperialisme. Anem a un escenari de confrontacions interimperialistes i de blocs contrahegemònics que donaran lloc a nous equilibris.

LI.- L'alternativa a la regió és dictadures o islamisme?

SA.- L'alternativa és dictadures o democràcia. Però és cert que on es deixi votar als àrabs, en aquests moments una bona part s'inclinarà per l'islamisme moderat, el referent del qual pot ser la Turquia d'Erdogan. I amb totes les reserves que tinguem respecte aquesta Turquia, que segueix reprimint els kurds, per als estàndards democràtic-burgesos és un país tan democràtic com Espanya o Itàlia. L'alternativa és dictadura o democràcia, sabent que la democràcia, si no hi ha canvis estructurals, s'acaba convertint en un frau, una pantalla o un instrument d'intervenció. No m'agrada plantejar-ho com els que han treballat durant anys per la confrontació de cultures, com un xoc entre dictadura o islamisme. Perquè aquest és el parany en què hem estat atrapats durant dècades, fins i tot una part de l'esquerra àrab, que s'ha vist entre l'espasa i la paret, obligada a escollir entre dictadures més o menys laiques i un islamisme amenaçador, el fantasma del qual no han deixat d'alimentar els que no estaven interessats que hi hagués democràcia a la regió. La democràcia és en aquests moments el veritable fantasma que

recorre el món, per desgràcia no ho és el socialisme (per a això ens haurem d'esperar). Però en un moment que la democràcia s'està desprestigiant a Europa i els Estats Units, el fet que els països àrabs reclamin democràcia té una potència subversiva enorme.

LI.- Tu has constatat que a Líbia s'ha produït una revolució popular.

SA.- No hi ha cap dubte referent a això. I el que ho nega és perquè de vegades la ceguesa es deriva de marcs ideològics preestablerts, manufacturats, que impedeixen veure la realitat.

LI.- Aleshores per què hi intervé l'OTAN?

SA.- Hi ha diversos motius. Probablement si no hi hagués petroli no haguessin anat tant de pressa o no hi haguessin posat tanta obstinació, però en el cas de Líbia els interessos energètics són menors. Els Estats Units hi va intervenir a contracor, més aviat per pressions d'Àrabia Saudita, que és on tenen els seus veritables interessos. Per mi, Líbia era una oportunitat única per França i la Unió Europea de ressituar-se després de la patacada que van patir a Tunísia i a Egipte, després d'haver donat suport a Ben Ali i a Mubarak. Líbia no pot aïllar-se de la regió: la intervenció de l'OTAN es produeix davant d'un gran aixecament popular que va des del Marroc fins a Bahrain. Líbia està entre Tunísia i Egipte, dos països que han derrocat a través de revolucions populars els seus dictadors aliats d'Occident. La intervenció és per intentar frenar aquesta revolució, o controlar-la o gestionar-la. Les motivacions en aquest cas són més polítiques que econòmiques.

LI.- Hi ha sectors de l'esquerra que han donat suport a la intervenció de l'OTAN a Líbia perquè salvaria vides.

SA.- Objectivament, en principi, els bombardejos de l'OTAN van salvar vides. Però malgrat tot crec que de cap manera es podia donar suport a la resolució 1973 de l'ONU i per descomptat menys encara tenint en compte que qui l'aplicaria seria l'OTAN, que a més la viola repetidament. Es tracta d'assumir

algunes contradiccions que no es poden resoldre mitjançant cap procés dialèctic. En efecte, va haver-hi una revolució popular, que estava amenaçada d'una massacre terrorífica per part d'un Gaddafi que havia anunciat que perseguiria les «rates» carreró per carreró, i que ja havia donat mostres en el passat de ferocitat

zones més antiimperialistes del món. A més Veneçuela o Cuba han quedat afeblides en alimentar una identificació falsa amb dictadures feroços aliades d'occident, com les de Gaddafi o Baixar el-Assad. D'altra banda, això ha permès la repenetració dolça i sense obstacles de les potències neocolonials, que sense resistència,

en la repressió dels opositors. Alhora sabem que l'OTAN no actua mai per raons humanitàries i que està al servei dels pitjors interessos del capitalisme global. I també és cert que aquesta revolució popular ha estat des del principi infiltrada o confiscada per elements de l'antic règim, per liberals pro occidentals i pro OTAN, i també per aquests islamistes que, com va passar a Tunísia i a Egipte, s'hi sumen a posteriori, i que, en aquest cas, aporten disciplina i entrenament militar. Jo crec que calia estar contra la intervenció i, per descomptat, armar els rebels, perquè no fer-ho era condemnar-los a una derrota ràpida i sagnant.

LI.- Quina opinió et mereix l'esquerra que s'ha posat al costat de Gaddafi i en concret la posició de Chávez?

SA.- Ha estat un error estratègic gravíssim, per part de l'esquerra llatinoamericana, els països de l'ALBA i en particular de Chávez, que ha tingut el discurs més vociferant a favor de Gaddafi. Ha estat gravíssim perquè ha impedit establir contactes entre les dues

estan intentant controlar aquests processos revolucionaris. L'Amèrica Llatina comptava amb una autoritat enorme i ara ha quedat una mica aïllada. No han entès què estava passant al món àrab: que els que s'enfrontaven a aquest aixecament popular eren les dictadures donades des d'Europa i des d'Estats Units. La dictadura de Líbia era absolutament funcional, des de fa anys, pels interessos occidentals. És difícil explicar la identificació de Chávez amb Gaddafi: té a veure amb la falta d'informació sobre el terreny (la seva font era el propi Gaddafi) i la relació personal que mantenia amb ell. Com la hi mantenien Sarkozy, Berlusconi o Blair. El més decisiu és aquest pensament mecànic que duu a pensar que si hi ha una intervenció de l'OTAN és perquè Gaddafi era un obstacle per a l'imperialisme, i perquè l'OTAN amenaça també als països de l'ALBA. Cal dir que ni Chávez ni Fidel van recolzar les revolucions a Tunísia ni a Egipte: la primera reflexió de Fidel és de mitjans de febrer, en un sentit de suport, però dient que no eren revolucions. Des del principi es van

distanciar del que passava al món àrab i la intervenció de l'OTAN acaba de decidir la seva posició. I és molt trista, perquè Chávez gaudia d'un enorme prestigi en el món àrab: recordo una manifestació a Tunísia al gener de 2009 contra els bombardejos d'Israel sobre Gaza: els joves, que eren reprimits per la policia, cridaven «Chávez, president!». En tot el món àrab es corejava el seu nom com un defensor de Palestina. I ha passat de ser aquest còmplice a ser l'amic de Gaddafi.

LI.- L'esquerra europea també hi té la seva responsabilitat, ni que sigui perquè estava molt més prop.

SA.- Sí, un sector de l'esquerra s'ha inclinat davant els dictats d'Amèrica Llatina i han acabat veient el que passava al món àrab a través dels ulls de Chávez o de Fidel, que estaven molt més lluny. I que han engegat tota la maquinària de producció de clixés ideològics, que han engegat l'esquerra europea, que per la seva debilitat i per la seva admiració cap

certa tristesa, perquè jo no procedeixo d'aquesta tradició. També vull esmentar els periodistes bascos Karlos Zurutuza o Alberto Pradilla que des del terreny ens han ajudat a comprendre què estava passant a Líbia.

LI.- Quin escenari veus avui per Líbia, després de la proclamació de l'alliberament i de l'establiment de la Sharia?

SA.- S'ha d'aclarir que la Sharia és font de dret en molts països àrabs, com a Egipte. Jalil no va dir que s'establiria com a forma de govern, però és veritat que les seves declaracions indiquen que a Líbia l'islamisme (i probablement un de menys moderat que el de Tunísia) té molt de pes, perquè tot l'àmbit militar del CNT està en les seves mans. Els governs d'Occident diuen que estan molt alarmats davant del que passa a Líbia. Això m'indica, d'una banda, que mai no han controlat completament els processos que han dut al derrocament de Gaddafi i, de l'altra, que hi ha moltes divisions dins del CNT. No crec que

dubte, inquietant, però no podem pensar, retrospectivament, com vells jubilats tremolosos, que ja que el derrocament d'un tirà podia dur a una situació de caos, era millor mantenir l'estatu quo, en detriment dels pobles que sofrien el jou de Gaddafi i es van aixecar contra ell.

LI.- I això mateix ho podem aplicar a Síria.

SA.- Sí. Però a Síria és molt més complicat, perquè les potències occidentals no volen que caigui el règim ignominiós de Baixar el-Asad. Per Israel és el millor enemic que pot tenir a la zona: ha protegit la seva frontera i no ha reclamat el territori ocupat del Golan. Pels Estats Units i la Unió Europea mantenir Baixar al cor de l'Orient Mitjà és una garantia d'equilibri, d'un equilibri diabòlic, per descomptat. I les altres forces tampoc hi estan interessades. A més a Síria hi ha una clara diferència entre l'oposició a l'exili i la de l'interior, i l'alternativa no és clara. Han passat mesos i mesos i el nombre de morts per la repressió no ha parat d'augmentar. I el que eren manifestacions pacífiques s'han convertit ja en un enfrontament armat que pot conduir a una guerra civil. I en aquest cas és clar que tots els que fins ara només han intervingut amb declaracions pomposes i buides poden plantejar-se intervenir. Ho poden fer a través de Turquia, que cada vegada està guanyant més protagonisme en la regió. I el que em dona una mesura clara del risc de desestabilització a la zona són les recents declaracions d'Ahmadinejad condemnant la repressió d'Al-Asad. El règim iranià ha estat el principal suport a la zona del règim siri, i això és una clara crida d'atenció perquè faci alguna cosa abans que sigui massa tard. Però vull aclarir que no hi ha dictadures progressistes, i que per descomptat la de Baixar no és una excepció. Com en el cas de Gaddafi, i després de 3.000 morts a Síria, ningú amb un mínim d'ètica revolucionària pot seguir donant suport a aquest règim.

als projectes emancipatoris d'Amèrica Llatina, s'ha deixat guiar. Hi ha hagut excepcions, minoritàries: els pocs que s'han solidaritzat amb el món àrab de forma activa, han viatjat a Tunísia i Egipte i han intentat d'establir llaços, han estat partits vinculats a la IV Internacional, autònoms i anarquistes, que tenen una visió històrica del que suposa una rebel·lió popular al marge de la política de blocs. I ho dic amb una

això dugui un nou enfrontament civil, però sí que el país es mantindrà en una inestabilitat molt important. I més tenint en compte que Gaddafi durant 42 anys va impedir el sorgiment d'institucions, i establir-ne avui passa per acords entre sectors islamistes lligats als Germans Musulmans i sectors liberals que comprenguin que no poden lliurar el país a Occident, perquè això sí que duria a un conflicte greu. La situació és, sens

Revolucions àrabs

Model turc?

El setembre passat el primer ministre turc, Tayyip Erdogan, líder del partit governant Justícia i Desenvolupament (AKP), va fer un alegre viatge a Egipte, Tunísia i Líbia. Es va dirigir a les multituds tunisianes i líbies (les autoritats egípcies no li van donar aquesta oportunitat), reclamant la fi de les dictadures i la construcció de la democràcia als països musulmans. Va presentar Turquia, sota el seu lideratge, com exemple de desenvolupament econòmic d'un país subdesenvolupat amb democràcia, sense deixar de recolzar la justa lluita dels pobles, com la dels palestins contra Israel. Tornat al seu país, Erdogan, en una conferència del seu partit, va declarar que l'AKP ja era un «partit mundial».

El paper d'Erdogan de promoció de Turquia com a model per als països àrabs, recolzat tant per l'imperialisme nordamericà com per l'europeu, es basa en diversos processos històrics que Turquia està experimentant. Primer de tot, l'AKP va fer realitat un gran somni de la burgesia turca: desmantellar tota la indústria estatal, privatitzar totes les empreses públiques, liberalitzar l'economia per integrar-la en el mercat internacional i «reformar» tota la legislació laboral i social (flexibilització del treball, precarietat, acomiadaments massius, privatització de la seguretat social, etc). Per això el Govern va haver de limitar la veu i vot (més aviat «l'espasa») de la burocràcia estatal (militar i civil) liderada per les forces armades, que controlava tots els aspectes de la vida política i econòmica. Així que els canvis en les lleis i en la Constitució que va fer l'AKP, i després la detenció de més d'un centenar de generals i oficials de l'exèrcit per conspirar contra el Govern i preparar cops d'Estat, van crear un ambient polític més democràtic amb la sensació que el país ja estava posant fi al règim

bonapartista que imperava des de la formació de la República el 1923.

Per portar a terme aquesta tasca de la «Revolució burgesa», Erdogan va onejar dues ensenyes: europeïsmes i populisme. Per transformar l'economia, va reivindicar la integració de Turquia a la Unió Europea i va seguir religiosament el guió liberal comunitari, fins a complir amb tots els requisits que la legislació europea exigia als països membres per crear un «mercat lliure». Juntament amb això va aprofitar les normes «democràtiques» de la Unió per pressionar els militars turcs, allunyant-los de la vida política i enfortint el paper del Parlament, en el qual mana la burgesia industrial

musulmana i redefinint el laïcisme en un nou context religiós («respectar totes les creences no musulmanes» i «no intervenció de l'Estat en els afers religiosos»). D'aquí ve la denominació occidental «d'islamisme moderat». Així l'AKP es va consolidar com un partit conservador burgès, similar a qualsevol partit cristià demòcrata europeu, que integra una part de les exigències democràtiques de les masses en un context social i religiós reaccionari. La disputa d'Erdogan amb Israel a partir de la massacre sionista a Gaza el 2008, i de la matança de 9 voluntaris d'ajuda humanitària a Gaza del vaixell Mavi Marmara, també va enfortir la figura del primer ministre en el món musulmà.

D'altra banda la liberalització de

i financera, i que està liderat pel seu partit.

En el capítol populista Erdogan es va presentar com un «gran demòcrata» que desmantellava l'odiàt règim dictatorial que les masses patien per la seva permanent repressió política i social. Per mobilitzar electoralment les masses l'AKP va utilitzar un discurs islamista davant el nacionalisme i laïcisme de la ideologia kemalista de l'oficialisme estatal, però «curiosament», combinant el nacionalisme turc amb la creença

l'economia turca a partir del 2003 va atraure grans quantitats de capital estranger que van donar un impuls al PIB, amb nivells del 10% durant uns quants anys. Durant la crisi econòmica mundial que va començar el 2008, el govern turc va mantenir el creixement (excepte per una lleu caiguda el 2009) gràcies a la regulació bancària que es va fer després de la profunda crisi financera que va viure l'any 2001, i a la condició de ser un dels tallers mundials en què la mà d'obra és més barata i la flexibilitat laboral més àmplia, competint en aquest terreny amb la

Xina i l'Índia. També el Govern va organitzar una expedició econòmic-diplomàtica cap als països de la zona (sobretot l'Iraq, Egipte, Líbia, Azerbaidjan, Ucraïna, Rússia, etc) que va oferir a la burgesia vendre els seus productes (i serveis) a nivell internacional. Per moltes empreses multinacionals Turquia ha assumit el valor afegit de ser la punta de llança per entrar als mercats de l'orient mitjà.

Però aquest creixement no només no va servir per eliminar l'enorme bretxa entre les rendes de la burgesia i la població treballadora, ni va ser per això, sinó que va accentuar la polarització social i econòmica, estenent l'extrema pobresa a sectors més amplis. Al mateix temps que les indústries públiques van ser desmantellades l'agricultura tradicional també va ser destruïda per la falta de subsidis i suport governamentals, i va provocar èxodes del camp a les ciutats, on ja no hi ha més feina. Malgrat la taxa oficial de desocupació (13%), la xifra real supera el 20%, i arriba al

doble entre la població jove.

A més la democràcia de «l'islamisme moderat» no s'estén a la classe treballadora i al poble oprimint, els kurds. Afiliar-se a sindicats és castigat pels empresaris amb acomiadaments massius, aprofitant la connivència del Govern i la col·laboració de la justícia. Organitzar partits és lliure, però a condició que no plantegin un canvi radical en el sistema establert, cosa que pot ser castigat com a «terrorisme» amb penes més dures. Tampoc els kurds poden reivindicar els seus drets nacionals, d'identitat i autonomia regional, cosa que segons el Govern no és res més que suport al terrorisme del PKK. Les declaracions del PKK de deixar les armes i participar en la vida política són rebutjades pel Govern, i respon amb una repressió fèrria i amb intervencions militars al nord de l'Iraq, és a dir, al sud del Kurdistan. Actualment les presons turques tenen més de 4 mil presos polítics, turcs i kurds.

I ara l'imperialisme està promocionant (a través de la premsa i altres mitjans de comunicació) el «model turc» per als països àrabs on les revolucions estan en marxa. Un model econòmic molt estimat per Wall Street i la City londinenca, i un model polític molt útil, a les ordres de l'OTAN amb els escuts antimíssils col·locats a les bases d'Anatòlia, que coincideixen amb les esperances expansionistes de la burgesia turca i les ambicions personals i partidistes d'Erdogan. Els pobles àrabs tindran la consciència que aquest model només serveix per construir governs burgesos i pro imperialistes que acabarien amb els processos revolucionaris. Uns processos històricament tan importants que poden arribar fins a la independència nacional i l'alliberament social sota una direcció obrera i vertaderament revolucionària internacionalista en aquests països.

Muhittin Karkin

Bahrain: la repressió continua

Al regne de Bahrain, al Golf Pèrsic, sis mesos després que el règim -recolzat pels Estats Units- reprimís brutalment un aixecament massiu dels i les treballadores, la repressió de la població continua. Dos activistes es van declarar la setmana passada en vaga de fam a la presó en protesta pel seu empresonament per motius polítics i pels abusos soferts durant la detenció. El defensor dels drets humans Abdulhadi Al-Khawaja i Abduljalil al-Singace, un membre del partit de l'oposició Haq, van ser condemnats a cadena perpètua al juny. Formen part de les dotzenes de membres de l'oposició empresonades pel règim de Bahrain des de l'esclat de les protestes contra la monarquia el febrer passat. Una protesta contra el règim de més de 10.000 persones va esclatar al poble obrer de Sitra la nit del 31 d'agost.

Del febrer al març d'aquest any centenars de milers de treballadors/es i joves, en un país amb menys d'1 milió d'habitants, van protestar contra el govern dictatorial del rei Hamad al-Khalifa. Inspirats pels esdeveniments revolucionaris de Tunísia i Egipte, el poble treballador i els estudiants exigien drets democràtics i socials. Davant de la intransigència i la brutalitat de l'Estat, les manifestacions es van fer més militants, exigint l'expulsió de la família reial d'al-Khalifa i la seva casta de paràsits que dominen la vida política del país.

En un moviment que només podria haver-se portat a terme amb la benedicció de Washington, que manté una gran base militar a Bahrain, el règim saudita va enviar més de 1.200 soldats amb tancs el 14 de març per esclafar les manifestacions als carrers de la capital, Manama. El govern de Bahrain també va rebre reforços militars i policials de Kuwait i dels Emirats Àrabs Units, sota l'ègida d'Àrabia, i dirigits pel Consell de Cooperació del Golf.

El règim del rei Hamad Bin Isa al-Khalifa de Bahrain continua amb el seu regnat de terror contra els opositors polítics. Segons organitzacions de drets humans, prop de 1.000 persones han estat detingudes, o han desaparegut, durant l'ofensiva contra l'oposició popular al règim autocràtic que es va iniciar a mitjans de març. Desenes de manifestants han mort en enfrontaments amb les forces de seguretat des de la declaració de la llei marcial a la petita nació insular el 15 de març. Les autoritats de Bahrain continuen recorrent a l'abús i la tortura de les persones detingudes.

Solidaritat amb la revolució tunisiana

Gira de Hajji Mounir, professor de Regueb, el bressol de la revolució

Per tots els companys i companyes de Lluita Internacionalista ha estat un honor poder convidar a Catalunya Hajji Mounir, professor de secundària de Regueb, un dels pobles de l'interior de Tunísia on va començar la revolució que va derrocar Ben Ali. Hajji va passar deu dies amb nosaltres fent una gira de xerrades per explicar l'origen i el punt en què es troba el primer procés revolucionari que ha viscut el nord d'Àfrica i que va obrir la porta del canvi a tota la regió. En una desena de xerrades, en Hajji va explicar l'esclat de la revolta, protagonitzada pels joves d'aquestes zones marginades de l'interior, que a mitjans de desembre de l'any passat van sortir al carrer desafiant totes les prohibicions de la dictadura per exigir un lloc de treball, després de la mort de Mohamed Bouazizi. Va recordar la repressió del règim, que va enviar la policia a atacar els joves, primer amb gasos lacrimògens i després amb foc real, i com aquesta resposta va portar a la insurrecció dels pobles sencers. També va abordar el moment àlgid del procés

revolucionari, després de la caiguda dels quatre governs provisionals encapçalats per Mohamed Ghannouchi, el primer ministre que va assumir el poder després de la fugida del dictador. Hajji va lamentar la desmobilització posterior, després que l'exèrcit intervingués erigint-se com a garant de la «la revolució i la constitució», i va apostar per continuar aprofundint la revolució. També va fer el paral·lelisme amb la Transició espanyola, alertant que a Tunísia «també ens volen robar la revolució» i apostant per una ruptura, contra el projecte de reforma de l'antic règim. En Hajji va demanar suport per a les famílies dels joves assassinats durant la revolta. També va defensar la solidaritat amb les lluites contra Gaddafi i Baixar el Assad.

Campanya per exigir el judici dels policies responsables de la repressió

La visita de Hajji a Catalunya ha servit per impulsar una campanya de solidaritat amb les famílies dels cinc joves que van ser assassinats per la policia el 9 de gener, en les manifestacions que reclamaven la fi del règim de Ben Ali, llibertats democràtiques i feina per garantir el futur. El govern provisional ha derivat la investigació de la repressió a la revolta a la justícia militar i són molt pocs els judicis que han començat. Els policies de Regueb, que van ser identificats pels manifestants, no han estat jutjats i viuen en llibertat i impunitat, i fins i

tot han estat ascendits. Les mares dels màrtirs de Regueb han anat dues vegades fins a Tunis, a 350 kilòmetres, per reunir-se amb els responsables del ministeri de Justícia, i no les han volgut escoltar. Per això han fet una crida internacional (en aquestes pàgines podeu trobar la seva carta en àrab i la traducció) per exigir investigació i càstig.

Durant la visita de Hajji s'han reunit centenars de signatures i individuals i d'organitzacions, que ja han estat enviades al Primer Ministre i al Ministeri de Justícia. A més s'ha difós la campanya a escala internacional i s'han fet arribar des de la Franja de Gaza, Turquia (Front Obrer), Argentina (inclosa, entre moltes altres, la solidaritat del Pollo Sobrero, dirigent ferroviari que va ser detingut el mes passat), Brasil (inclòs un diputat i 68 sindicalistes), Veneçuela (amb Orlando Chirino, dirigent sindical petroler, entre d'altres), Panamà, Mèxic, Perú (inclòs Hugo Blanco, històric dirigent camperol), Chile, Colòmbia, Bolívia, República Dominicana, Haití i els Estats Units. La campanya també té el suport de diversos agrupaments internacionals com el Comitè d'Enllaç Internacional (CEI), la Unitat Internacional de Treballadors (UIT) i el Corrent Internacional Revolucionari (CIR).

Us animem a recollir signatures individuals o d'organitzacions i fer-les arribar a les adreces d'e-mail indicades, amb còpia a Lluita Internacionalista, per portar-les a les famílies dels màrtirs de Regueb.

Eleccions a Tunísia

El 23 d'octubre es van celebrar les eleccions a l'Assemblea Constituent a Tunísia. Dels 217 escons de la Constituent, els islamistes d'Ennahda van guanyar-ne 90, i darrere van quedar el Congrés per la República (30), i la coalició socialdemòcrata Ettakatol, del Partit Democràtic pel Treball i les Llibertats (21). El Partit Democràtic Progressista, que partia en les enquestes com a segona força va pagar molt car el seu suport al primer govern de transició de Gannouchi, que va ser derrocat l'endemà passat de la caiguda de Ben Ali per les mobilitzacions, i es va quedar amb 17 escons. El Pol Modernista dels excomunists, que va centrar tota la seva campanya a defensar el laïcisme contra Ennahda, en va obtenir 5. Dues formacions sorgides de l'antic partit únic, l'RCD, van obtenir 9 escons. El Partit Obrer Comunista de Tunísia tindrà 3 diputats. La gran sorpresa van ser els 25 escons de Petició Popular, un partit totalment desconegut impulsat per un multimilionari resident a Londres amb vincles amb el règim de Ben Ali, a qui la comissió electoral va impugnar 6 circumscripcions per vulnerar la llei de finançament de partits.

La gran confiança en Ennahda, un partit que no va jugar cap paper en la revolució, s'explica perquè era un moviment fortament reprimit sota la dictadura, que ha treballat amb mètodes populistes amb una xarxa assistencial al voltant dels presos. Des del principi han aclarit que ni imposaran la xaria ni trencaran amb els interessos occidentals. Estem en un procés revolucionari en què es combinen els drets democràtics, econòmics i socials i la victòria de Ennahda significa que estem en el moment en què el poble tunisià confia que els seus problemes es resoldran en el marc democràtic,

del qual Ennahda ha estat el campió. El problema és que no hi ha marc en la democràcia capitalista per solucionar aquests problemes, per això el poble continua lluitant. Ennahda tindrà fortes pressions de les seves bases i electors per a respondre a les seves promeses populistes: per això ha anunciat un govern d'aspecte rupturista amb les forces socialdemòcrates.

El fracàs de l'esquerra constata una ruptura entre els que van encapçalar el moviment revolucionari i els comitès en Defensa de la Revolució i l'arc polític. Com ens comentava Hajji Mounir, de retorn a Regueb després de la gira de solidaritat: "un gran problema ha tingut conseqüències en els resultats, la divisió dels organismes de base (joves, Unió de Diplomats en Atur...) i la invasió d'antics dirigents locals de l'RCD per mobilitzar la gent gran i sectors més endarrerits per votar Petició Popular".

L'esquerra s'hauria d'haver presentat unida entorn del front 14 de Gener i amb els principals lluitadors contra l'atur i les mares dels màrtirs de la revolució. Hajji es pregunta per què l'esquerra no ha vist també recompensat amb resultats el seu sofriment sota la dictadura. "Si el suport a Ennahda només fos un vot de simpatia cap a les víctimes de l'antic règim, també el PCOT hauria obtingut bons resultats. En comentar-ho amb un representant del partit em va dir 'hem comès errors, no hem trobat el camí per comunicar-nos directament amb el poble i apropar-nos-hi, a la seva necessitat, les seves expectatives; també hem perdut el temps en un discurs d'elit intel·lectual, sense tocar directament els problemes de la vida quotidiana (atur, carestia de la vida)".

Les eleccions a la Constituent no tanquen el període obert per la revolució. Ho constata el fet que l'abstenció s'elevés al 45% del

cens electoral: entre els abstencionistes hi ha molts dels joves que van fer la revolució i deu mesos després continuen sense trobar feina. També els familiars dels morts a la repressió, que veuen com ni tan sols s'ha jutjat els policies assassins.

Cal concretar en la nova constitució la solució a les demandes més urgents del poble tunisià: la ruptura completa amb el vell règim i una solució als problemes de la joventut d'atur i precarietat. Ennahda no donarà resposta a aquests problemes. No pot fer-ho sense dissoldre les unitats implicades en l'assassinat i la tortura, sense processar els culpables, sense eliminar de les institucions de l'estat els responsables del vell règim. No pot donar feina als joves sense abordar l'estructura de propietat de la terra, sense tocar els interessos imperialistes i el pagament del deute, sense optar per una inversió pública que generi ocupació, particularment a les regions més desfavorides, que precisament va ser d'on va sorgir

el moviment revolucionari. La lluita per aquestes necessitats ha de permetre a l'esquerra revolucionària reprendre el contacte amb els sectors més dinàmics de la joventut, recolzant l'organització, la unitat i la mobilització.

Cristina Mas

L'alliberament de Síria serà obra del poble sirianès, no pas d'Obama, Sarkozy, Cameron o Zapatero

Des que va començar la lluita contra la dictadura, el règim sirianès ha assassinat més de 3000 persones, n'hi ha més de 5.000 de desaparegudes, són incomptables les detencions i casos de tortura, i més de 50.000 persones han hagut de deixar casa seva i refugiar-se en països veïns. Aquesta és la situació a la República Àrab Socialista de Síria, una República en què el pare deixa el poder al seu fill, en un estil autènticament borbó. La República dels Asaad, una República Àrab on hi ha nacionalitats com la kurda, que és brutalment trepitjada pel règim, i una República Àrab Socialista que té tant de socialista com Zapatero: són capitalistes i la riquesa està en mans d'uns quants.

El que passant a Síria compta amb la col·laboració de l'imperialisme. No van moure un dit perquè canviés res, els que van començar a manifestar-se perquè les coses canviessin van ser els de baix, el poble sirianès. Si hagués estat per Obama i els governants europeus res no hagués canviat a l'escenari sirianès, però a partir del març va entrar en escena el poble sirianès lluitant contra la dictadura. La dictadura assassina, l'imperialisme calla i el poble exigeix que es posi fi a la dictadura. La proximitat del Líban, l'Iraq i Palestina fa que l'imperialisme prefereixi mantenir l'estatus actual abans que la situació se li torni incontrolable. Si l'imperialisme recolzés la lluita del poble sirianès hauria de donar sortida a la unificació del Líban, retirar-se de l'Iraq, permetre la llibertat del poble kurd i sobretot solucionar el problema dels milions de palestins/es que van ser expulsats de la seva terra al Líban, Síria, etc. I això no ho farà mai, perquè els interessos de l'imperialisme es diuen Israel, i aquest és el vertader soci d'Obama,

i no pas el poble sirianès. Qualsevol canvi que faci l'imperialisme a Síria només tindrà com a objectiu que tot segueixi igual, encara que per fer-ho hagi de sacrificar Baizar al Asaad, el cap del règim. Posar l'eix en demanar que l'alliberament de Síria sigui obra de l'imperialisme és un parany, l'alliberament de Síria només pot ser obra del poble sirianès, trencant el Règim i lluitant i denunciant l'imperialisme a l'Iraq i a Israel. Posar l'eix en l'ajuda imperialista és no confiar que els i les sirianes siguin capaços de fer-ho, i si es va ser capaç de fer fora els dictadors del Vietnam, de Nicaragua, també pot passar el mateix a Síria. Ningú no diu que sigui fàcil. És més fàcil demanar l'ajuda del poderós Obama que la dels i les treballadores americanes, europees o de la zona, però aquesta ha de ser la disjuntiva: campanyes de solidaritat a Tunísia, a Egipte, en tots els països on s'estan portant a terme mobilitzacions exigint que se'n vagi el règim sirianès d'una vegada.

Que l'imperialisme recolzi un dictador és molt normal, el que no és normal és que els líders que es proclamen antiimperialistes el recolzin; el paper de Castro i Chávez és vergonyós. Parlen constantment de la conspiració imperialista a Síria com han fet a Líbia, i són partidaris d'aquests règims com si fossin socialistes. Utilitzen el poble palestí per dir que darrere de tot això hi ha Israel per acabar amb els palestins. Fals, la repressió als i les refugiades palestines avui en dia a Síria la fa la dictadura de Baizar.

No hi ha ningú a Síria que recolzi

Israel, una base militar yanqui a l'Orient. Si no fos pel suport militar i econòmic dels Estats Units i Europa, fa temps que Israel hauria deixat d'existir. El règim sirianès diu que aquesta mobilització està dirigida per Israel i que el que busca és acabar amb la resistència al sionisme. Nosaltres diem que això és fals, que des de la caiguda dels alts del Golan el 1967 no hi ha hagut ni un sol tret contra Israel, però per desgràcia han estat moltes les agressions contra els i les refugiades palestines. Els

dictadors de la zona sempre han utilitzat la causa palestina per als seus propis interessos: «com que estem en guerra amb Israel, no hi pot haver llibertats», diuen. El que no diuen és on és aquesta guerra de Síria amb Israel. I no ho diuen perquè el règim sirianès, com tots els altres, recolzen l'estatus quo actual a la zona.

La lluita està essent molt dura i sacrificada per al poble sirianès, constantment se'ns diu que la revolució és pacífica i que té un sentit moral, que el poble no pot acabar amb el dictador utilitzant la força com fa el dictador. Però si és així aleshores no entenem la crida que fan molts sectors de l'oposició siriana a l'exterior que es creï una zona d'exclusió aèria o zona de seguretat per als manifestants. No demanem

a l'imperialisme el que no podem fer nosaltres, no volem que Síria es converteixi en una nova Lí-bia. Estem veient com les desercions a l'exèrcit han portat a constituir l'Exèrcit Lliure de Síria, i que estan fent accions armades contra el règim. Recolzem el dret dels i les sirianes a defensar-se de les matances a les manifestacions, però creiem que això ha de ser organitzat. Després de 7 mesos de lluita, no ens queda cap dubte que el règim s'aferra al poder amb sang i foc i que Síria s'encamina a una guerra civil si el poble siríà continua lluitant. No és qüestió que uns quants s'armin i llancin una guerra de guerrilles, és qüestió, i no és la primera vegada que això passa, que un poble s'alci i que, perquè no li queda cap més remei per fer fora el règim, aquesta lluita sigui armada. Va passar a Nicaragua, al Vietnam o a Cuba, per dir només uns quants exemples. La disjuntiva és que el règim segueixi massacrant i acabi amb la revolució amb una massacre semblant a la de Hitler (això tampoc és la primera vegada que passa) o que la revolució comenci a tenir en compte la possibilitat d'armar-se per acabar amb el règim: cada vegada són més les desercions a l'exèrcit, cada vegada s'ha de cridar més a la deserció a l'exèrcit siríà i a posar -se del costat del poble amb les seves armes, cada vegada s'ha de cridar més a l'autodefensa en les manifestacions, cada vegada s'ha de fer més crida a la solidaritat internacional començant pels pobles de la zona que s'estan aixecant contra les seves tiranies. Cal exigir que es trenquin relacions diplomàtiques amb Síria, que l'embargament dels comptes del règim siríà sigui per a les famílies sirianes, no pas per congelar comptes a USA o Europa. Ningú no diu que alliberar un país d'un tirà és una feina fàcil. Van ser milions de morts a la segona guerra mundial per alliberar-nos del feixisme. Però, o ens alliberem dels tirans, o ells acabaran amb nosaltres.

Pepe Díaz

Argentina

El triomf K i el vot a l'esquerra

Hi ha hagut un contundent, però esperat, triomf del govern K i del peronisme. (...) Malgrat això, el Frente de Izquierda va fer unes grans eleccions (...) L'esquerra queda com un pol polític alternatiu pel que vindrà.

Les raons del contundent èxit del govern

És clar que el triomf de Cristina Kirchner i del Frente para la Victoria està basat en el vot de milions de treballadors, joves i sectors populars que consideren que estan «millor» econòmicament i socialment, comparant amb la crisi viscuda el 2001. Aleshores les conseqüències van ser milions de desocupats, pèrdua o rebaixa salarial i més pobresa.

Els darrers anys hi ha hagut una recuperació conjuntural de l'economia, fruit dels millors preus internacionals dels productes agropecuaris exportables (en especial de la soja, blat i blat de moro) que han permès al govern i les patronals reactivar la moixa economia nacional i fer certes concessions econòmiques. (...)

La comparació amb el 2001, els vells polítics i la disgregació de l'oposició patronal

(...) No es pot entendre aquest 54% de vots si no recordem que som a l'etapa política post Argentinazo. On una mobilització de masses va fer caure un govern elegit pel vot (el de De la Rúa de la UCR i recolzat per Carrió) i que va manar el «que se'n vagin tots» (radicals i peronistes). Justament, el «Kirchnerisme» es va instal·lar el 2003, (...) per aturar la ruptura dels treballadors amb el PJ i evitar que anessin cap a l'esquerra (...) amb un discurs dels anys 70, populista, antimilitars genocides i posant-se al costat de Chávez i Evo Morales, impulsant un acte a Mar del Plata contra George W. Bush i l'ALCA el 2005. (...)

La crisi capitalista mundial del 2008-09 (...) va tenir una conseqüència conjuntural diferent per als països de Sudamèrica en augmentar els preus de les primeres matèries exportables (soja, blat, minerals -entre ells el coure de Xile- i petroli) cosa que va fer que s'endarrerís una expressió social més aguda a la crisi capitalista. Això és el que molts anomenen el «vent de cua». Això va donar novament aire a una recomposició del peronisme, en la figura de Cristina (...) sota la forma de Frente para la Victoria. (...)

L'altre factor que va afavorir electoralment el govern va ser la disgregació de l'oposició patronal. En especial la decadència irreversible de la UCR i també el desprestigi de vells dirigents peronistes (...).

Unes gran eleccions del Frente de Izquierda

Davant aquest panorama electoral, ressalta encara més que el Frente de Izquierda va fer unes grans eleccions. El Frente va aconseguir sostenir i fins i tot superar la votació del 14 d'agost, cosa que els més de 500 mil vots obtinguts a l'agost tenien una gran franja de «vot prestat» i només per sumar-se al «miracle» democràtic de no ser marginats per la reforma política restrictiva. Però el FIT va aconseguir, enmig de la ventada de vots K, mantenir aquest mig milió de vots, ratificant que hi ha una franja important de treballadors, joves i sectors populars que recolzen una alternativa d'esquerra anticapitalista. Fins i tot va aconseguir superar aquesta xifra per als seus candidats a diputats nacionals, aconseguint 600.000 vots.

Un triomf i premi a la unitat de l'esquerra. Milers de treballadors i joves van recolzar amb el seu vot la unitat que hem aconseguit entre el PO, PTS i Izquierda Socialista, a les quals es van sumar altres organitzacions d'esquerra i intel·lectuals i professionals d'esquerres independents.

La simpatia cap a l'esquerra es va expressar de moltes maneres i va ser superior al vot. Ja que vam tenir moltes mostres de suport de treballadors i joves que van acabar votant per altres variants. Alguns d'ells van acabar tallant butlletes amb el FIT. Conscients que és l'esquerra la que sempre hi ha estat i hi serà acompanyant les lluites i que lluitarà per un canvi de fons.

El que ve

Què passarà ara? El govern té el control total del govern i del Congrés. Ja no podrà utilitzar la falsa excusa que «no pot» avançar més per «l'obstrucció» de l'oposició. Això i les conseqüències de la crisi capitalista al país (possible caiguda en la producció, o en els preus de la soja), mostraran a milions de persones que es tracta d'un govern patronal, que «fa el gest d'amenaçar amb l'esquerra i pega amb la

dreta». Com ja ho ha estat fent en els conflictes sindicals com va passar amb els docents i petrolers de Santa Cruz, l'atac a la línia 60 o al «Pollo Sobrero» i als ferroviaris de l'exSarmiento. (...) Per això, en perspectiva, l'actual enfortiment del govern, el FPV i el peronisme, anirà patint un desgast, i començarà la ruptura de franges de treballadors i joves (...). El Frente de Izquierda i de los Trabajadores ha quedat com un pol polític alternatiu conseqüent per canalitzar la futura ruptura de masses.

La tasca del FIT, com del nostre partit Izquierda Socialista, és seguir el camí que anem traçant. Ratificant la unitat electoral i aixecant un programa de lluita per salari, treball, salut i educació, i postulant-se com una alternativa a tot el país.

Per tot plegat fem una crida als nostres amics i companys a sumar-se a Izquierda Socialista, per ser més forts en les lluites que vindran i per mantenir amb força la unitat aconseguida al Frente de Izquierda, amb els companys del PO i el PTS.

Extractes de El Socialista, premsa de Izquierda Socialista, secció argentina de la UIT

Bolívia

Evo retrocedeix

Evo Morales ha hagut de cedir obligat per la marxa indígena i l'enorme mobilització popular que li dona suport. El divendres 21 d'octubre va anunciar que enviarà al Congrés una reforma de la llei establint que «la carretera no passarà pel Tipnis». També va dir que governava «obeint el poble». És quasi un acudit per explicar una decisió després de 67 dies de mobilització indígena, d'una brutal repressió policial i de les calúrnies contra els marxadors que l'Evo personalment ha repetit durant aquests dos mesos. Dijous havia arribat a dir que «l'ambaixada ianqui» era darrere de la mobilització.

Després de la imponent i multitudinària recepció popular a la marxa indígena a La Paz el 19 d'octubre el govern va envoltar 200 indígenes que havien establert una vigília a la plaça Murillo (la plaça principal davant del *Palacio Quemado*, Casa de Govern), amb centenars de policies que no deixaven entrar ni el menjar. Fins i tot va posar policies amb gossos a la plaça per intimidar els indígenes i fer-los marxar. La policia va tirar gasos lacrimògens a manifestants que exigien entrar a la plaça amb aliments per als indígenes. El cap de policia va ser destituït per negar-se a acatar l'ordre de desallotjar els indígenes.

Si després de tot això el govern cedeix, no és perquè «obeeix el poble», si més no amb ganes. El govern no obeeix el poble, obeeix les transnacionals. Només «obeeix el poble» obligat per una gran mobilització. Així va ser el desembre passat amb el *gasolinazo*. Així ha estat ara.(...) El triomf ha mostrat una vegada més l'immens poder de la mobilització popular unitària.(...)

L'oposició de dreta és repudiada pel poble per haver governat abans al servei dels mateixos interessos transnacionals pels quals ara governa Evo.

Per això necessitem una alternativa política al servei del poble pobre. Els diputats indígenes han trencat amb el MAS. És hora que ells convoquin, al costat de la Federació de Miners que també va proposar un instrument polític dels treballadors, les Federacions de Mestres urbanes combatives, com les de La Paz i Cochabamba, els mestres rurals de La Paz, i a tots els sectors sindicals, populars, indígenes i camperols que s'han independitzat del domini polític del MAS.(...)

22/10/11

*Extractes de La Protesta
Premsa de la secció boliviana de la UIT*

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100-3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

LI